

NELSON DEMILLE noční pád

FLEET

Nelson DeMille

Noční pád

**NELSON
DEMILLE**
noční pád

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © 2004 by Nelson DeMille
www.nelsondemille.net
Translation © Pavel Bakič, 2014

ISBN 978-80-7473-212-6

*Pro Sandy,
konečně...*

Poznámka autora

Tato kniha vypráví smyšlený příběh založený na skutečné události: na zřícení letu 800 společnosti TWA, ke kterému došlo 17. července 1996 u pobřeží Long Islandu ve státě New York.

Postavy jsou fiktivní, příležitostně se ale objeví zmínka o skutečně žijících osobách.

Události 17. července, které v knize popisují, a následné vyšetřování havárie vycházejí ze zveřejněných skutečností i z rozhovorů, které jsem vedl s vyšetřovateli případu a očitými svědky pádu letadla.

Oficiálně se zřícení připisuje mechanické závadě, podle dalších teorií však jeho příčina nebyla tak nevinná. Pokusil jsem se představit všechny strany sporu a neodchýlit se od svědeckých výpovědí, nashromážděných důkazů a podrobností následného vyšetřování. Tam, kde si prameny protirečí, jsem však využil spisovatelskou licenci a události uchopil volněji.

Knihu věnuji památce pasažérů a posádky letu 800, kterým se 17. červenec 1996 stal osudným, jejich rodinám a blízkým i stovkám mužů a žen, kteří se podíleli na záchranných a odklízecích pracích a na následném vyšetřování.

KNIHA PRVNÍ

17. července 1996
Long Island, New York

*Slovem se nikde nezmiňuj
pod trestem záhuby!
Navěky o tom, milý můj,
drž jazyk za zuby!*

Lewis Carroll, *Alenka v kraji divů*

Kapitola první

Bud Mitchell projížděl se svým Fordem Explorer po Dune Road. Cedule před ním ohlašovala PŘÍRODNÍ PARK CUPSOGUE BEACH – VSTUP OD ÚSVITU DO SOUMRAKU. Snášel se soumrak, ale Bud projel prázdným parkovištěm, za nímž se otevírala široká naučná stezka. Vstup byl částečně zahrazený plotem a na ceduli tam stálo ZÁKAZ VJEZDU MOTOROVÝCH VOZIDEL.

Bud se obrátil na spolujezdkyni: „Vážně do toho chceš jít?“

„Jo. Je to vzrušující,“ odpověděla Jill Winslowová.

Bud bez valného nadšení přikývl. Projel mezi sloupky plotu a s náhonem na všechna čtyři kola pokračoval po písčité stezce lemované vysokými, trávou porostlými dunami.

Podle jeho názoru by pro oba měl být dost vzrušující už samotný nemanželský sex, ale Jill to viděla jinak. Podvádět manžela jí stálo za to jedině tehdy, když se dočkala lepšího sexu, žhavějšího románku a většího vzrušení než doma. Buda dostatečně rajcovalo už to, že překračuje tabu a spí s cizí manželkou.

Někdy kolem čtyřicátých narozenin si Bud Mitchell s úlekem uvědomil, že ženy nejsou jako chlapi. Teď, o pět let později a po dvouleté mimomanželské aféře, mu došlo, že spolu jeho a Jilliny fantazie moc neladí. Pořád ale platilo, že je Jill Winslowová krásná a svolná, a hlavně že je vdaná za někoho jiného a nechce na tom nic měnit. Bezpečný sex, to byl v Budově pojetí sex s vdanou ženou.

Navíc ho rozpalovalo, že se s manželkou Arlene pohybují v podobných kruzích jako Jill s manželem Markem. Jestliže se všichni čtyři ocitli na jedné společenské akci, necítil se Bud trapně ani provinile, právě naopak. Cítil se skvěle, jeho ego rostlo až do oblak, v tajnosti si vychutnával vědomí, že si do posledního centimetru prohlédl nahé tělo krásné Jill Winslowové.

Až tak v tajnosti to ale samozřejmě nebylo, tím by se připravil o část zábavy. Když si spolu čerstvě začali a oba se báli odhalení, odpřisáhli si, že nikomu nic neřeknou, od té doby už ale oba naznačili, že se museli svěřit nejbližším přátelům, čistě proto, aby si obstarali krycí historku a mohli zdůvodnit, proč nedřepí u rodného krbu. Budovi vrtalo hlavou, kdo z jejich přátel je asi v obraze, a při společenských sešlostech to pro zábavu zkoušel uhodnout.

Z longislandského Zlatého pobřeží, kde oba bydleli a odkud to do Westhamptonu bylo asi osmdesát kilometrů, dorazili každý svým autem. Jill zaparkovala na venkovském parkovišti, kde si dali sraz, a pak Budovým explorerem dojeli do hotelu. Tam se jí Bud zeptal, na co se dnes doma vymluvila, a když dostal jednoslabičnou odpověď, zkusil to ještě jednou: „Kde dneska v noci jseš?“

„Večeřím s kamarádkou, co má podnik v East Hamptonu. Zítra půjdeme po nákupech.“ Pak ho popíchla: „Ty nákupy jsem si nevymyslela, stejně musíš být ráno doma.“

„Ta kamarádka s tím nemá problém?“

Jill podrážděně zafuněla. „Nemá. Neřeš to.“

„Jak chceš.“ Bud si všimal, že Jill se na jeho krycí historku nikdy neptá, jakoby podle hesla, že čím méně toho ví, tím líp. „Já jel s kamarády rybařit na otevřené moře. Je tam mizerný mobilní signál.“

Jill pokrčila rameny.

Bud Mitchell chápal, že oba v jistém smyslu milují své nudné polovičky, své děti a své pohodlné středostavovské životy. Milovali i jeden druhého, nebo to alespoň tvrdili, ale zase ne tolik, aby nechali všechno běžet a trávili spolu sedm dní v týdnu. Stačilo třikrát čtyřikrát za měsíc.

Cesta končila písečnou dunou a Bud zastavil.

„Stoč to k pláži,“ pobídla ho Jill.

Bud zahrnul z písčité cesty směrem k oceánu.

Po povlovném, křovinami a mořskou trávou zarostlém svahu objel explorer vysokou dunu a zastavil za ní tak, aby na něj nebylo vidět z cesty. Hodiny na palubní desce ukazovaly 19:22.

Nad Atlantikem zapadalo slunce a Budovi neušlo, že je oceán hladký jako hladina rybníka. Až na pár roztroušených mráčků bylo jasno.

„Pěkná noc,“ obrátil se na Jill.

Otevřela dveře a vystoupila. Bud zhasl motor a napodobil ji.

Rozhlíželi se po široké pláži, jejíž bílý písek končil v moři o patnáct metrů dál. V zapadajícím slunci hrály na vodě zlaté jiskřičky a vánek od pevniny šustil trávou v dunách.

Bud se rozhlédl, jestli jsou sami. Jiná cesta než Dune Road z bariérového ostrova nevedla a po cestě viděl pár aut, která jela z pláží zpět k Westhamptonu, ale ani jedno, které by mířilo jejich směrem.

Úzký ostrov končil sto metrů na západ na břehu Morichova průlivu. Na protějším břehu se dal zahlédnout okraj přírodního parku Smith Point na Fire Islandu.

Protože byla středa, víkendoví výletníci se dávno vrátili do města, a jestli nějaký zbyl, dávno už seděl nad koktejlem. Bud navíc parkoval nějakých osm set metrů od zákazu vjezdu, takže konstatoval: „Vypadá to, že máme pláž sami pro sebe.“

„Já ti to říkala.“

Jill obešla explorer a otevřela kufr. Bud se k ní přidal a společně z kufru vytáhli pár věcí, mezi nimi deku, chladič box, videokameru a trojnožku.

Našli si závětrné údolí mezi párem travnatých dun. Jill roztáhla deku a chladič box postavila na zem. Bud zatím rozložil trojnožku a usadil na ni kameru. Sundal z objektivu krytku, přiložil oko k hledáčku a namířil kameru na Jill, která bosky a se zkříženýma nohama seděla na dece. Výjev osvětlovaly poslední záblesky rudého slunečního světla. Bud si pohrál s transfokátorem a stiskl tlačítko nahrávání.

Přisedl si na deku. Jill otevřela lahev bílého, Bud vytáhl z boxu dvě vinné sklenky a Jill do obou nalila.

Ťukli si a Bud pronesl přípitek: „Na letní večery a na nás dva.“ Napili se a následoval polibek.

Dobře si uvědomovali, že kamera zaznamenává jejich podobu i hlas, a zůstávali trochu na rozpacích. Jill nervozitu zkusila rozptýlit: „Povězte, chodíte sem často?“

Bud se usmál a odpověděl: „Jsem tu prvně. A vy?“

Usmáli se na sebe a rozhostilo se téměř trapné ticho. Budovi bylo nepříjemné, že na ně míří kamera, ale viděl i světlou stránku: Až se spolu vrátí do hotelového pokoje ve Westhamptonu, kazetu si pustí a zároveň na to skočí v posteli. Možná to nebyl tak hrozný nápad.

Vypili druhou sklenku vína a Jill šla kvůli ubývajícímu světlu na věc. Postavila skleničku na box, vstala a svlékla pletený top.

Bud vstal a sundal si košili.

Jill si stáhla světlé šortky a odkopla je. Než se Bud svlékl, postála pár vteřin v podprsence a kalhotkách, pak teprve se obojího zbavila. Obrátila se ke kameře, vzpažila, párkrát se zatočila, zvolala „Ta dá!“ a uklonila se do objektivu.

Objali se a políbili a navzájem se začali hladit po našem těle.

Jill natočila Buda bokem ke kameře, ohlédla se na ni a ohlásila: „Orál poprvé!“ Potom poklekla a začala ho uspokojovat ústy.

Bud ztvrdl na kámen a zároveň se mu udělalo slabo v kolenou. Nevěděl, co s rukama, a tak začal Jill hladit po hlavě a vískat ji v rovných hnědých vlasech.

Přiměl se k úsměvu, protože věděl, že jeho výraz zachytí kamera, a chtěl při pozdějším přehrávání vypadat spokojeně, ve skutečnosti se však cítil napůl rozpačité a napůl připitoměle.

Budovi ani ve smíšené společnosti nedělalo problém blýsknout se pikantní průpovídkou, zatímco Jill byla obvykle tichá a plachá a jenom se sem tam usmála nebo utrousila duchaplnou poznámku. Zato v posteli ho dodneška překvapovalo, jaká umí být praštěná.

Vycítila, že Bud za chvíli bude, a tak si sedla a ohlásila: „Střih. Scéna druhá. Víno, prosím.“

Bud sáhl pro lahev.

Jill ulehla na záda, vykopla nohy nahoru a řekla: „Čas na degustaci.“ Roztáhla nohy a vybídla ho: „Nalévat!“

Bud jí poklekl mezi nohy, polil ji vínem a bez dalších režijních pokynů do ní zabořil jazyk.

„Doufám, že jsi tu kameru namířil správně,“ vypravila ze sebe Jill mezi vzdechy.

Bud zvedl hlavu, aby se mohl nadechnout, a zaletěl pohledem k objektivu: „Jo.“

Jill vzala lahev a zbytek vína si rozlila po těle. „Olízej ho.“

Olizoval jí víno z pevného břicha a prsou a jazykem jí přejížděl po bradavkách.

Jill se po několika minutách posadila: „Jsem ulepená. Pojd', vykoupe se na Adama.“

Bud vstal a namítl: „Myslím, že už snad radši vyrazíme. Osprchujeme se v hotelu.“

Ne všímala si ho. Vystoupala na vrchol duny, která je kryla, a vyhlédla na oceán. „Tak pojď. Kameru postav sem a jde se do moře.“

Bud věděl, že bude lepší neodporovat, takže ke kameře rychle přistoupil, zastavil ji, vyšel na dunu a zabořil trojnožku do písku.

Pohlédl na pláž, oceán a oblohu. Obzor ještě osvětlovaly skomírající sluneční paprsky, moře a voda se však už zbarvily do tmavě modra a purpurova. Kromě vycházejících hvězd si Bud všiml i blikajících světél vysoko letícího letadla a velké lodi svítící na obzoru. Vítr zesílil a chladil ho na zpoceném nahém těle.

Jill se podívala do hledáčku a zvolila večerní nastavení. Pak přenastavila automatické ostření na nekonečno a oddálila záběr. Stiskla tlačítko nahrávání a usmála se: „To je prostě nádhera.“

„Možná bych na tu pláž bez plavek radši nelezl,“ os-
týchal se Bud. „Co když tam budou lidi?“

„Tak co? Když budou cizí, tak co je komu po tom?“

„Jasně, ale nějaké to oblečení bych vzal –“

„Zariskuj jednou taky, Bude.“

Vykročila a z duny napůl doskákala a napůl doklouzala až dolů na pláž.

Bud se díval, jak běží k vodě, a obdivoval její dokonalé nahé tělo.

Obrátila se na něj a zavolala: „Tak poběž!“

Seběhl ze svahu na plochou pláž. Pánská chloubka se mu při nahém poklusu klimbala ve větru, připadal si směšný.

Jill dohnal právě na okraji moře. Otočila Buda čelem ke kameře na duně, zamávala a zakřičela: „Bud a Jill plavou se žraloky.“ Vzala ho za ruku a společně se brodili klidným oceánem.

Chladná voda jim nejdřív vzala dech, ale potom se dostavil příjemný, očištný pocit. Zůstali stát, když jim slaná mořská voda sahala k bokům, a navzájem se důkladně umyli.

Jill vyhlédla na širé moře. „Hotová magie.“

Bud stál vedle ní a společně ten pohled hltali očima. Skelné moře a nachová obloha se před nimi rozprostíraly přímo hypnoticky.

Po pravé straně Bud zahlédl blikající světla letadla, mohlo být tak tři čtyři kilometry vysoko a deset patnáct kilometrů od pobřeží Long Islandu. Sledoval, jak se od křídel blížícího se stroje odráží poslední paprsky zapadajícího slunce. Na tmavě modré obloze zanechávalo letadlo čtyři kondenzační čáry a Bud hádal, že vzlétlo z Kennedyho letiště, vzdáleného asi devadesát kilometrů na východ, a nejspíš letí do Evropy. Příležitost vložene volala po troše romantiky, takže se Bud zasní: „Rád bych s tebou tím letadlem odletěl do Paříže nebo do Říma.“

Zasmála se. „Propadáš panice, už když se na chvíli zašijeme do hodinového hotelu. Jakou vytáčku by sis našel pro Paříž nebo Řím?“

Buda to podráždilo: „Žádné panice nepropadám. Dávám si pozor. Kvůli tobě.“ Potom řekl: „Pojď zpátky.“

„Ještě moment.“ Pevně mu stiskla zadek. „Takhle videokazeta potom vypálí obrazovku.“

Pořád byl podrážděný a neodpovídal.

Vzala ho za penis. „Skočíme na to tady.“

„Ale...“ Rozhlédl se na obě strany po pláži a pak zajel pohledem ke kameře, která je zabírala.

„No tak. Než někdo přijde. Úplně jako v *Odtud až na věčnost*.“

Vyjmenoval by kvanta dobrých důvodů, proč by se neměli milovat jen tak na pláži, ale Jill měla pevně v ruce onen jediný dobrý důvod, proč by naopak měli.

Uchopila Buda za ruku a dovedla ho k pobřeží, kde slabý příliv olizoval mokrý písek.

„Lehni si,“ vyzvala ho.

Bud ulehl do písku, moře se přes něj přelévalo a zase ustupovalo. Jill se položila na něj a milovali se pomalu a rytmičky, tak, jak to měla ráda, tak, že odvedla většinu práce a sama určovala tempo.

Buda poněkud rozptyloval příboj vybíhající mu na obličej i na tělo a to, jak leželi odhalení na pláži, ho naplňovalo jistými obavami, ale netrvalo ani minutu a celý jeho svět se smrškl na oblast mezi jejich nohama. Nevšiml by si, ani kdyby se přes něj přelila cunami.

Za další minutu Jill vyvrcholila a Bud se do ní udělal.

Ležela na něm, chvíli ztěžka oddechovala a pak se na něm obkročmo posadila. Chtěla mu něco říct, ale v polovině věty se zarazila a zůstala zírat na oceán. „Co to...?“

I Bud se rychle posadil, přes pravé rameno se ohlédl na moře a sledoval její pohled.

Cosí se zdvíhalo z vody a Budovi chvíli trvalo, než v tom poznal zářivý rudooranžový plamen táhnoucí za sebou oblak bílého kouře. „Co to do háje...?“ Připomínalo to raketu zapomenutou z oslav čtvrtého července, jenže obrovskou, příliš obrovskou – a vypálenou z moře.

Oba sledovali, jak rychle stoupá k obloze a nabírá rychlost. Pak se její dráha chvíli klikatila a nakonec nabrala nový směr.

Náhle se na obloze zablesklo a objevila se obří ohnivá koule. Zbrkle vyskočili na nohy a jako přikovaní zírali na žhnoucí trosky pršící z místa exploze. Přibližně za třicet vteřin se přes oceán rychle za sebou přihnalo zaburácení dvou výbuchů a rozechvělo vzduch tak, až sebou instinktivně trhli. Následovalo ticho.

Obrovská ohnivá koule zdánlivě nekonečnou dobu visela ve vzduchu, než začala padat a rozdělila se na několik planoucích kusů klesajících odlišnou rychlostí.

Netrvalo dlouho a nebe bylo jako vymetené, s výjimkou bílého a černého kouře osvětleného zdola ohni planoucími kilometry daleko na klidné hladině oceánu.

Bud třesl očima na žhnoucí obzor, pak na oblohu, pak znovu na moře. Srdce mu bilo jako splašené.

Jill zašeptala: „Bože můj... co to...?“

Bud stál bez hnutí. Nebylo mu jasné, co právě viděl, ale tušil, že to bylo něco strašného. Vzápětí ho napadlo, že ať to bylo co chtělo, bylo to natolik nepřehlédnutelné a hlasité, že to na pláž přitáhne lidi. Vzal Jill za ruku a zavelel: „Mizíme odsud. Honem.“

Obrátili se, sprintem překonali padesát metrů písku a vyběhli na dunu. Bud popadl kameru s trojnožkou a Jill po duně překotně pádila dolů. Bud se rozběhl za ní a křičel: „Obleč se! Obleč se!“ Oba na sebe rychle hodili šaty a spěchali k exploreru, Bud s trojnožkou a Jill s kamerou v ruce. Dekou a chladicím boxem se nezdržovali.

Filmařské vybavení hodili na zadní sedadlo a naskočili do exploreru. Bud nastartoval a zařadil rychlost. Oba namáhavě supěli. Přední světla nechal zhasnutá, s koly protáčeujícími se v písku zacouval na cestu a prudce obrátil vůz o devadesát stupňů. V šeru jel po nezpevněné cestě opatrně, a až když přes parkoviště projel na Dune Road, rozsvítil světla a zrychlil.

Oba mlčeli.

V protějším směru se vynořilo policejní auto a jen se mihlo kolem.

Za pět minut už přes zátoku viděli světla Westhamptonu. „Bude, podle mě to byl výbuch letadla,“ hlesla Jill.

„Možná... možná to byla obří rachejtla... vystřelili ji ze člunu.“ Dál tu možnost rozvíjel: „Vybuchla... víš jak... ohňostroj.“

„Rachejtle takhle nevybuchnou. Rachejtle nehoří na vodě.“ Úkosem na něj pohlédla. „Něco velkého vybuchlo ve vzduchu a zřítilo se to do vody. Bylo to letadlo.“

Bud mlčel.

„Možná bychom se tam měli vrátit,“ nadhodila Jill.

„Proč?“

„Možná... to někdo přežil. Mají plovací vesty, záchranné čluny... Třeba jim můžeme pomoci.“

Bud zavrtěl hlavou. „Úplně se to rozprsklo. Museo to být kolik kilometrů vysoko.“ A doplnil: „Už tam jsou policajti. Nebudeme jim k ničemu.“

Jill mlčela.

Bud zahrnul na most vedoucí zpátky do vesnice Westhampton Beach. K hotelu zbývalo pět minut.

Jill se vynořila ze zamyšlení: „Ta světelná čára, to byla raketa. Řízená střela.“

Bud nic neříkal.

„Vypadalo to,“ pokračovala Jill, „jako by z moře někdo vystřelil raketu a trefil letadlo.“

„Nevím... Určitě nám o tom řeknou ve zprávách.“

Jill se ohlédla na zadní sedadlo a uviděla, že videokamera pořád běží a nahrává jejich rozhovor.

Natáhla se dozadu a kameru vzala. Přetočila kazetu, přepnula na přehrávání, přiložila oko k hledáčku a začala rychle převíjet dopředu.

Bud k ní zaletěl očima, ale nic neříkal.

Zapauzovala kazetu. „Je to tam. Máme to celé nahrané.“ Několikrát kazetu přetočila tam a zase zpátky. „Bude... zastav a pusť si to.“

Nepřibrzdil.

Odložila kameru a řekla: „Celé jsme to nahráli. Raketu, výbuch, padající trosky.“

„Fakt? A co tam vidíš dalšího?“

„Nás.“

„Přesně. Smaž to.“

„Ne.“

„Jill, smaž tu kazetu.“

„Jak chceš... ale musíme se na ni podívat v hotelu. Vymažeme ji pak.“

„Nechci se na ni dívat. Vymaž ji. Hned.“

„Bude, mohl by to být... důkaz. Musíme to někomu ukázat.“

„Hrabe ti? Fakt nemusíme nikomu pouštět, jak si to rozdáváme na videu.“

Mlčela.

Bud jí letmo stiskl ruku. „Dobře, pustíme si to v pokojí na televizi. Pak mrkneme, co je ve zprávách. Pak se rozhodneme, co dál. Platí?“

Přikývla.

Chvilí se díval, jak svírá videokameru. Věděl, že Jill Winslowová je z těch, které by vážně udělaly, co se sluší a patří, že by kazetu předala úřadům a nebrala ohledy na to, co by to znamenalo pro její osobní život. O tom jeho ani nemluvě. Říkal si ale, že až lascivnosti na kazetě uvidí se vším všudy, přivede ji to k rozumu. Jestli ne, možná na ni bude muset malinko zatlačit.

„Víš přece o té...“ rozpovídal se, „... jak se jí říká? Černé skříňce. Zaznamenává letové údaje. Až ji najdou, budou mít o tom letadle víc informací, než máme my a než je na kazetě. Černá skříňka. Kam se na ni hrabe kamera.“

Jill mlčela.

Zaparkoval u hotelu Bayview a řekl: „Ani nevíme, jestli to bylo letadlo. Pojd', koukneme se na zprávy.“

Vystoupila a s kamerou v ruce vykročila k hotelu.

Zhasl motor a vydal se za ní. Hlavou mu táhlo: „Nehodlám shořet jak to letadlo.“

KNIHA DRUHÁ

O pět let později
Long Island, New York

*Konspirace může být teorie,
ale spiknutí je zločin.*

Kapitola druhá

Každý miluje záhady. Jen policajti ne. Záhada, která zůstává záhadná, znamená pro policajta problémy v práci.

Kdo zabil Kennedyho? Kdo unesl Lindberghovic dítě? Proč ode mě odešla první manželka? Nevím. Já ty případy neřešil.

Jmenuju se John Corey, dřív jsem jako detektiv makal v New Yorku na vraždách a dneska mám práci u Protiteroristické operační skupiny, což nejde popsat jinak než jako druhé dějství jednoaktovky jménem *Můj život*.

Nebo další záhada: Co se přihodilo letu 800 společnosti TWA? Tenhle případ jsem taky neřešil, ale dostala ho má druhá manželka. Psal se červenec 1996, když Boeing 747 letící do Paříže vybuchl nad Atlantikem u pobřeží Long Islandu a všech dvě stě třicet duší na palubě se odporoučelo k Pánu.

Má druhá manželka se jmenuje Kate Mayfieldová, je to agentka FBI a taky dělá u POS, kde jsem ji poznal. Že za seznámení se svojí drahou polovičkou vděčí arabskému teroristovi, to o sobě nemůže prohlásit hned tak někdo.

Jednou jsem si to takhle ve svém politicky nekorektním osmiválci Jeep Grand Cherokee, co lemtá benzín jak Otesánek, hasil na východ po longislandské dálnici a na sedadle spolujezdce seděla výše zmíněná Kate Mayfieldová, má druhá a doufejme i poslední manželka. Dívčí jméno si nechala z pracovních důvodů, a ze stejných pohnutek mi taky nabídla, abych ho přijal místo starého příjmení, nad kterým si většina příslušníků POS s chutí odplivne.

Bydlíme na Manhattanu, na Sedmdesáté druhé východní, v bytě, kde jsem předtím žil s první ženou Robin. Stejně jako Kate je to právnička, takže jinačí chlap než já by třeba začal s psychiatrem rozebírat, jaký má k právničkám anebo k zákonu vůbec rozpolcený vztah a v čem všem se to složitě projevuje. Podle mě je to prostě náhoda. Kámoši zase říkají, že rád vyjebávám s právničkami. Jako by to nebylo jedno.

Kate mě právě chválila: „Díky, že tam se mnou jedeš. Moc příjemné to zrovna nebude.“

„Neva.“ Byl teplý, slunný červencový den a my mířili na pláž, ale opalování ani cachtání jsme na programu neměli. Kdepak, jeli jsme na plážový zádušní obřad za oběti letu 800. Každoročně se koná sedmnáctého července, letos už bylo páté výročí. Dřív jsem tam nikdy nezavítal, ani jsem neměl proč, ale jak říkám, Kate na tom případu tehdy pracovala a tvrdila, že kvůli tomu pietní akt nikdy nevynechá. Přišlo mi sice na mysl, že se tehdy vyšetřování účastnilo přes pět set lidí, co se každoroční účastí určitě chlubit nemůžou, a kdo ví, jestli se stavili aspoň jednou, ale dobrý manžel věří manželce každé slovo. Vážně.

„Co ti tehdy při vyšetřování dali za práci?“ zeptal jsem se.

„Hlavně jsem vyslychala očitě svědky,“ odpověděla.

„Kolik jich bylo?“

„Nevím. Hromada.“

„Kolik lidí to celkem vidělo?“

„Přes šest set.“

„Vážně? Co myslíš, že tu havárii ve skutečnosti způsobilo?“

„Nejsem oprávněná o tom případu hovořit.“

„A proč? Oficiálně už ho uzavřeli s tím, že to byla nehoda způsobená mechanickou závadou, po které vybuchla palivová nádrž. Takže?“

Mlčela, tak jsem jí připomněl: „Mám prověrku na stupeň ‚přísně tajné‘.“

„Smím informace poskytovat jen lidem, co je nezbytně potřebují,“ nedala se. „Ty je potřebuješ proč?“

„Jsem šfoura.“

Koukla na cestu a upozornila mě: „Musíš sjet na exitu 68.“

Sjel jsem na exitu 68 a dal se na jih po William Floyd Parkway. „William Floyd je nějaká rocková hvězda, nebo se pletu?“

„Podepsal Deklaraci nezávislosti.“

„Určitě?“

„Spletli tě Pink Floyd,“ vysvětlila.

„A jo. Máš sloní paměť.“

„Tak proč si nevzpomínám, kvůli čemu jsem si tě brala?“ popíchla mě.

„Je se mnou sranda. Jsem sexy. A taky jsem koumes. Koumesové jsou sexy. Sama jsi mi to říkala.“

„Na to si nevzpomínám.“

„Miluješ mě.“

„Miluju. Hrozně.“ Potom dodala: „Ale je to s tebou o nervy.“

„Žít s tebou taky není žádný med, zlato.“

Usmála se.

Slečna Mayfieldová byla o čtrnáct let mladší než já a tahle drobná generační propast byla občas zajímavá a občas ne.

Zmínil bych, že je Kate Mayfieldová krajně pohledná, i když mě v první řadě samozřejmě zaujala svou inteligencí. V druhé řadě to byly její blond vlasy, tmavě modré oči a alabastrová pleť. Pěstěnost je její druhé jméno. Chodí do místního fitka a na cvičení s názvy jako Bikram jóga, spinning, step a kickbox. Ten si občas doma procvičí tím, že vykopne k mému rozkroku, a i když zatím ránu pokaždé zarazila, příště už se to

opakovat nemusí. Kate je posedlá fyzickou a já zas návštěvami střelnice se svou devítkou glockem. Mohl bych sepsat dlouhý seznam toho, na čem se neshodneme (v hudbě, jídle, pití, přístupu k práci, poloze záchodového prkýnka a tak dále), ale z nějakého mně nepochopitelného důvodu jsme do sebe blázni.

Vrátil jsem se k předchozímu tématu: „Čím víc mi toho řekneš o letu 800, tím víc toho uděláš pro klid svojí duše.“

„Už jsem ti řekla všechno, co vím. Přestaň to prosím tě rozebírat.“

„Nemůžu proti tobě svědčit, jsem tvůj manžel. Na to je zákon.“

„To teda není. Probereme to jindy. Co kdyby tohle auto někdo odposlouchával?“

„Nikdo ho neodposlouchává.“

„Tak co kdybys měl štěnici?“ nevzdávala to. „Budu tě pak muset svléknout a prohledat.“

„Beru.“

Zasmáli jsme se. Ha ha, konec debaty.

Ve skutečnosti jsem se o let 800 pracovně ani soukromě nezajímal o nic víc než každý normální člověk, co znal tu podivnou tragédii z reportáží. S případem se od začátku vlekly problémy a logické díry, a tak téma ani po pěti letech nevychladlo a nezmizelo ze zpravodajství.

Ostatně to byly teprve dva dny, co si Kate večer naladila zprávy hned na několika kanálech, aby jí neunikly reportáže o organizaci jménem FIRO. Plným názvem se jmenovala Flight 800 Independent Researchers Organization, Organizace pro nezávislé vyšetřování letu 800, a zrovna uveřejnila nějaká nová zjištění, co neladila s úřední verzí.

K organizaci z větší části patřili důvěryhodní lidé, co se účastnili už původního vyšetřování, i když jen

za různé úřady a ne za bezpečnostní ani obranné složky. Pak se tam našli kamarádi a příbuzní mrtvých pasažérů a členů posádky, a samozřejmě obvyklí konspirační magoři.

Jednoduše řečeno ztrpčovalo FIRO život státním úřadům, a tomu jsem tak nějak automaticky fandil.

Navíc to jeho členové uměli s médii, takže k pátému výročí havárie nahráli rozhovory s osmi očitými svědky – pár jsem jich už znal z předvěčejšího přecvakávání programů s manželkou. Dost přesvědčivě tvrdili, že let 800 sundala z oblohy raketa. Státní úřady to nekomentovaly, jenom všem připomněly, že případ vyřešily a uzavřely. Mechanická závada, tečka.

Pokračoval jsem na východ k Atlantiku. Bylo po sedmé večer a Kate říkala, že zádušní obřad začíná v půl osmé a končí ve 20:31, kdy došlo k havárii.

„Znala jsi někoho, kdo tam umřel?“ napadlo mě.

„Ne.“ Po chvíli mlčení upřesnila: „Seznámila jsem se s nějakými pozůstalými.“

„Aha.“ Co jsem tak za rok manželství stihl poznat, Kate Mayfieldová city do práce nezatahuje, takže když si vezme pévččko (jak u FBI říkají placenému volnu, které se všude jinde jmenuje dovolená) a vyrazí na zádušní mši za lidi, co ani neznala, jednomu to úplně nejde na rozum.

Kate pochopila, kam jsem otázkou mířil a co znamená moje mlčení, a vysvětlila: „Taky si občas potřebuju připadat jako člověk. Tahleta práce... Někdy se člověku uleví, když zjistí, že něco považoval za zlý skutek a ona to byla jenom nešťastná shoda okolností.“

„To je fakt.“

Nebudu na tomhle místě tvrdit, že mně ten případ rázem připadal o moc zajímavější, ale protože jsem se většinu života živil jako čmuchal, v duchu jsem se zařekl, že musím zavolat jistému Dicku Kearnsovi.

Dick dělal na vraždách, léta jsme byli partáci, ale pak jsem od newyorské policie odešel a nakonec jsem se dal jako externista k POS, kde jsem dodneška. Dick stejně jako Kate vyslychal při vyšetřování letu 800 očitě svědky.

FBI rozjela protiteroristickou skupinu v roce 1980 jako odpověď na bomby odpálené v New Yorku portorikánskou skupinou FALN a na pumové útoky černých radikálů. Od té doby se nám svět proměnil a Protiteroristická operační skupina se snad z devadesáti procent zabývá blízkovýchodním terorismem. To je vzkvétající odvětví, ve kterém se já i Kate pohybujeme. Má druhá kariéra měla solidně našlápnuť, jen jsem se nesměl nechat zabít.

Naše protiteroristická skupina funguje tak, že si FBI vyzobává lidi z newyorské policie a pak na tyhle bývalé i současné policajty háže práci v terénu, sledovačky a jinou každodenní nudu, aby se přeplicení a ohromně študovaní agenti FBI mohli v klidu zabývat svými náramně chytrými záležitostmi.

Nejdřív to mezi těmihle dvěma hodně odlišnými skupinami dost skřípalo, ale časem se rozvinul jakž takž funkční vztah. Jen si vezměte, jak jsme se já a Kate zamílovali a vzali. POS by si nás mohla dát na plakáty.

Kam tím vším mířím: Když si federálové pustí policajty do baráku, aby tam za ně dřeli rukama, dostanou policajti do spárů spoustu informací, co dřív kolovaly jen v rámci FBI, ergo mi Dick Kearns, můj bratr v modré uniformě, rád vyslepičí víc než moje manželka z FBI.

Možná se ptáte, proč jsem o ty informace vůbec stál. Rozhodně jsem si nemaloval, že snad vyřeším záhadu letu 800. Předemnou ho už roky vyšetřovala půltisícovka lidí, od tragédie uplynulo pět let, případ byl uzavřený a oficiální závěry vlastně nakonec působily nejrozumněji: V prostřední palivové nádrži se bud

vysmekl, nebo předřel drátek v palivoměru, vyskočila jiskra a vzplály výpary, které nádrž roztrhly a letadlo zničily. Všechny věcné důkazy na to ukazovaly.

Skoro všechny.

Pak tu byla ta světelná stopa, kterou vidělo až nápadně moc lidí.

Přejeli jsme krátký most spojující Long Island s Fire Islandem, bariérovým ostrovem, který byl pověstný tím, jaká vybraná společnost se tam v létě sjíždí.

Silnice vedla do přírodního parku Smith Point, hájemství dubů a zakrslých borovic, travnatých dun a možná nějaké té divoké zvěře. Nic, co bych vyhledával, jsem doma ve městě.

Přes most jsme dojeli na křižovatku, kde silnici křížila cesta ubíhající po pobřeží rovnoběžně s oceánem. Poblíž stál na písčitém plácku velký stan – plátno nebylo spuštěné až k zemi, to aby dovnitř profukoval mořský větřík. Ve stanu a jeho okolí se pohybovalo několik stovek lidí.

Odbočil jsem na malé parkoviště, přečpané důležitě vypadajícími auty. Zapnul jsem náhon na všechna čtyři kola, stříhl to po písčité cestě, podrtil živořící zakrslou borovici, a vytvořil si tak parkovací místo.

„Ty jsi srazil ten strom,“ pohoršovala se Kate.

„Jaký strom?“ Hodil jsem na přední sklo ceduli, která hlásala, že jsem tu na oficiální návštěvě a zastupuju zákon, vystoupil jsem a vykročili jsme k parkovišti. Stojící auta buď měla šoféry, nebo se za předním sklem taky chlubila cedulemi hlásajícími, že jsou tu na oficiální návštěvě.

Mířili jsme k otevřenému stanu, rýsujícimu se proti oceánu.

Oba jsme na sobě měli světlé kalhoty a trička z pleťeniny, a kromě toho jsem se zařídil podle manželčiny rady a vzal si bytelné chodecké boty. Cestou mě

upozornila: „Možná narazíme na pár dalších agentů, co byli na ten případ nasazení.“

Zločinec se na místo činu vrátit může a nemusí, ale pokud jde o policajty, s jistotou můžu říct, že se často vracejí na místa, kde se odehrál nevyřešený případ. Občas jsou tím úplně posedlí. Ale nesměl jsem zapomínat, že tady nešlo o žádný trestný čin, nýbrž tragické neštěstí.

Slunce viselo nízko nad jihozápadním obzorem, obloha byla bez mráčku a od moře vanul chladivý větřík. Občas je příroda fajn.

Došli jsme k otevřenému stanu a připojili se k asi třem stovkám návštěvníků. Vzhledem ke svojí práci jsem pohřbů a zádušních obřadů navštívil až moc a na další už nechodím, pokud to není nutné. Ale vidíte, sem jsem se vypravil.

„Většina pozůstalých nosí na krku fotky svých mrtvých blízkých,“ poučila mě Kate. „Ale rozeznáš je i bez toho.“ Vzala mě za ruku a vešli jsme do stanu. „Nepřišli sem za tou událostí udělat tečku. To ani nejde. Přišli se navzájem povzbudit a utěšit. Sdílet svůj stesk.“

Někdo nám podal program. Všechny židle byly obsazené, takže jsme zůstali stát na kraji, tam, kde se stan otvíral k vodě.

Přímo za našimi zády, nějakých dvanáct kilometrů od pobřeží, před pěti lety vybuchlo obří dopravní letadlo a zřítilo se do moře. Celé týdny pak vlny na pláž vyplavovaly trosky a osobní majetek obětí. Někdo tvrdí, že vyplavily i kusy těl, ale v médiích se nic takového neobjevilo.

Vzpomněl jsem si, jak jsem si po neštěstí říkal, že to je první americké letadlo, které nepřítel zničil na území Spojených států. A taky že to je druhý teroristický útok na americké půdě dirigovaný ze zahraničí – první byla bomba odpálená v severní věži Světového obchodního centra v únoru 1993.

Ale jak ubíhaly dny, týdny a měsíce, začalo se důvěryhodněji jevit jiné vysvětlení: mechanická závada.

Nikdo mu nevěřil a zároveň mu věřili všichni. I já mu zároveň věřil a nevěřil.

Podíval jsem se k obzoru a zkusil jsem si představit, co vlastně tolik lidí vidělo těsně před výbuchem mířit k letadlu. Neměl jsem tušení, co to bylo, ale dobře vím, jak se jim tvrdilo, že neviděli nic.

Veliká škoda, táhlo mi hlavou, že ten okamžik nikdo nenafilmoval.

Kapitola třetí

Jak říkám, pohřbů a zádušních obřadů jsem navštívil fůru, ale nad touhle tryznou za dvě stě třicet mužů, žen a dětí se nevznášel jenom stín smrti, ale taky stín nejistoty, nevyslovená otázka, co přesně pád dopravního letadla před pěti lety zavinilo.

První proslov držela jakási dáma, podle programu kaplanka ekumenické modlitebny na Kennedyho letišti. Přátele i příbuzné obětí ujistila, že je jen v pořádku, pokud dál žijí naplno navzdory tomu, že jejich milovaná tu možnost ztratili.

Po ní nastoupilo pár dalších a z dálky doléhalo šumění vln na pláži.

Duchovní nejrůznějších vyznání pronášeli modlitby, lidi plakali a Kate mi drtila ruku. Koukl jsem na ni, po tvářích se jí koulely slzy.

Rabín při řeči o zesnulých prohlásil: „A nás neopouští údiv nad tím, jak mohou takovou dobu, tolik let po své smrti, zůstat tak krásní.“

Další řečník, který přišel o manželku a syna, hovořil o zesnulých dětech, zesnulých manželích a manželkách, o rodinách, které letadlem cestovaly společně, o bratrech a sestřích, otcích a matkách, z nichž se většina navzájem neznala, ale kteří jsou dnes navěky spojeni na nebesích.

Poslední řečník, protestantský pastor, s celým shromážděním odrecitoval dvacátý třetí žalm: „I když půjdu roklí šeré smrti...“

Policejní dudáci v kiltech zahráli hymnus „Amazing Grace“ a obřad ve stanu skončil.

Potom se všichni bez pobízení, protože už to za ta léta znali, vydali na pláž.

Kate a já jsme šli s nimi.

Těsně u vody zapálily rodiny obětí svíčku za každého z dvou set třiceti mrtvých a mírný vánek třepotal na pláži řadou plamíneků.

Ve 20:31, přesně ve chvíli havárie, se pozůstalí vzali za ruce a vytvořili na pláži živý řetěz. Pobřežní stráž vyslala vrtulník, který na oceán posvítíl reflektorem, a člun, ze kterého posádka na osvětlené ubíhající vlny rozhazovala věnce.

Někteří pozůstalí poklekli, někteří se brodili vlnami a skoro každý házel do moře kytice. Lidi se začali objímat.

City a empatie nejsou právě má silná stránka a čtená setkání se smrtí mou hroší kůži ještě utužila, ale pohled na sdílený zármutek a vzájemné utěšování pronikl mým brněním jako hřejivý mořský vánek síťovými dveřmi.

Skupinky lidí se začaly trousit z pláže a já s Kate vyrazil zpátky ke stanu.

Všiml jsem si starosty Rudyho Giulianiho a pár místních politiků a představitelů města. Dali se snadno poznat podle reportérů, kteří se za nimi táhli a škemrali o výroky, co by šly dobře citovat. Slyšel jsem, jak se Rudyho jeden reportér ptá: „Pane starosto, pořád si myslíte, že to byl teroristický útok?“ a Giuliani ho odbývá slovy: „Bez komentáře.“

Kate zahlédla dvojici známých, omluvila se a šla si s nimi popovídat.

Zůstal jsem stát na dřevěné pobřežní promenádě kousek od stanu a sledoval lidi trousící se z pláže, kde pořád hořely svíčky. Vrtulník a člun zmizely, ale pár lidí na pláži zůstalo a někteří dál stáli ve vodě a vyhlíželi na moře. Jiní postávali ve skupinkách, povídali si, objímali se a plakali. Bylo jasné, že se jim těžko odchází,

když je odsud tak blízko do míst, kde se jejich blízcí zřítíli z letní oblohy do překrásného oceánu.

Nebyl jsem si tak úplně jistý, co tam pohledávám, ale rozhodně jsem díky svojí návštěvě přestal tu pět let starou tragédii brát čistě akademicky, byla pro mě teď opravdovější. Proto mě asi Kate zvala – chtěla mě seznámit s tímhle aspektem svojí minulosti. Taky ale mohla mít za lubem něco jiného.

Obyčejně projevuje Kate Mayfieldová asi tolik emocí jako já, tzn. pomálu. Tahle tragédie ji ale očividně zasáhla a skoro bych i řekl, že jí dál nedávala spát z profesionálního hlediska. Kate ani nikdo jiný nevěděl, jestli se tu dnes oplakávají oběti nehody, nebo masové vraždy. Během té dnešní chvílky to možná bylo jedno, ale v konečném součtu to rozhodně jedno nebylo, jak kvůli živým, tak kvůli mrtvým. A kvůli celému národu.

Během čekání na Kate ke mně přistoupil muž ve středních letech, oblečený ve volných kalhotách a košili.

„John Corey.“ Konstatoval to, neptal se.

„Ne,“ odporoval jsem, „vy žádný John Corey nejste. John Corey jsem já.“

„Tak jsem to myslel. Zvláštní agent Liam Griffith,“ představil se a ani mi při tom nenabídl ruku. „Pracuju tam, co vy.“

Byl mi mlhavě povědomý, ale po pravdě řečeno mi všichni agenti FBI připadli jeden jako druhý, ženy nevyjímaje.

„Co vás sem přivádí?“ zajímal se.

„A vás, Liame?“

„Já se ptal první.“

„A ptal jste se mě jako agent FBI?“

Griffith dokázal odhalit menší konverzační pastičku, takže odpověděl: „Jsem tu soukromě.“

„Já taky.“

Rozhlédl se a tipnul si: „Asi tu budete s manželkou.“

„Trefa.“

Oba jsme chvíli mlčeli a navzájem se měřili pohledem. Jsem na tyhle chlapácké oční souboje vysazený a dost v nich boduju.

Nakonec z Liama vypadlo: „Manželka se vám možná svěřila, že jí výsledek vyšetřování nikdy nepřišel plně uspokojivý.“

Mlčel jsem.

Liam pokračoval: „Státním orgánům uspokojivý přišel. A pro tyhle státní orgány ona pracuje, ostatně jako vy.“

„Dík, to by mě nikdy nenapadlo.“

Probodl mě pohledem: „Jisté skutečnosti je příležitostně nutno zopakovat, i pakliže jsou všem známy.“

„Uf, kdo vás učil anglicky?“

„Koukejte poslouchat, co vám povídám: Případ je uzavřený. Stačí, že oficiální výsledek vyšetřování zpochybňují různí kverulanti a občanské iniciativy. Ti na to mají právo. Ale vy, já, vaše manželka, zkrátka žádný příslušník federálních složek nemůže přidávat na důvěryhodnosti lidem, co šíří alternativní nebo vyloženě paranoidní teorie o tom, co se tu před pěti lety stalo. Rozumíme si?“

„Podívejte se, kamaráde, já tu jen dělám garde. Manželka přišla uctít památku zesnulých a utěšit pozůstalé. Jestli je tady někdo paranoidní, jste to vy.“

Griffitha se to podle všeho dotklo, ale vyvést z míry se nenechal. „Možná jsem to na vás řekl moc složitě. Co se tu stalo nebo nestalo, je vedlejší. Podstatné je, že jste ve státních službách.“ Pokračoval: „Kdybyste zítra odešel na odpočinek – nebo vás vyhodili –, mohl byste se v tomhle případě štourat až do úmoru. Jako soukromá osoba byste na to měl nárok, a kdybyste našel čerstvé důkazy a případ se znovu otevřel, tak všechna čest. Ale dokud děláte pro stát, nebudete ani v osobním

volnu nic vyšetřovat, nikoho vyslýchat, nebudete nahlížet do žádných dokumentů, vůbec na tenhle případ nepomyšlíte. Už mě chápete?“

Pořád zapomínám, že skoro všichni zvláštní agenti jsou právníci, ale vzpomenu si, jakmile otevřou pusy. „Podnítil jste mou zvědavost,“ povytáhl jsem obočí. „Doufám, že jste to neměl v úmyslu.“

„Upozornil jsem vás, co říká zákon, pane Corey, abyste se nemohl vymlouvat na neznalost, až na to přijde.“

„Ale přáteli, já dělám poldu přes dvacet let a učím trestní právo na policejní akademii. Ty vaše zákony umím pozpátku, tak si tu nehoňte triko.“

„Výborně. Zmíním to v hlášení.“

„Když už v tom budete, nezapomeňte taky zmínit, jak jste mi tvrdil, že jste tu soukromě. Pak mi můžete odříkat moje práva.“

Tomu se dokonce usmál. Přepnul na hodného policajta a nechal se slyšet: „Líbíte se mi.“

„A vy mně taky, Liame.“

„Berte náš rozhovor, jako že jste dostal přátelskou radu od kolegy. Žádné hlášení sepisovat nebudu.“

„Znám tu vaši pakáž. Smolíte desetistránkový report, i když jen jdete na velkou.“

Po tomhle už jsem se mu asi tolik nelíbil. „Všichni říkají, jaké je s vámi těžké pořízení a že nechcete kopat za tým. To přece víte. V tuhle chvíli vám kdekdo podkuřuje za případ Asada Chalíla, ale to už je víc než rok a od té doby jste nic velkolepého nepředvedl. Chalíl dál běhá po svobodě, mimochodem stejně jako ti chlapi, co do vás vpálili tři kulky v Morningside Heights. Jestli se nutně potřebujete v něčem babrat, Corey, zkuste najít ty grázly, co vás chtěli odpravit. Tím byste se měl zabavit a do problémů kvůli tomu nezahučíte.“

Dát federálnímu agentovi jednu do brady nebývá dobrý nápad, ale když nasadí tenhle nafrněný tón, za-

sloužil by ji vpálit bez rozmyšlení. Aspoň jedenkrát. Ale ne tady. „Vylíže si,“ doporučil jsem Griffithovi.

„Proč ne,“ zamručel, jako by se mu ten nápad zalíbil. „Tím je hotovo, výstrahu jsem vám dal.“

„A teď si dejte odchod,“ rozloučil jsem se s ním.

Odvrátil se a šel.

Než jsem stihl rozhovor s Griffithem nějak zpracovat, vynořila se mi po boku Kate: „Ti manželé přišli o svou jedinou dceru. Letěla do Paříže na letní školu.“ A po chvíli: „Těch pět let pro ně nic nezměnilo. A já se nedivím.“

Přikývl jsem.

Zeptala se mě: „O čem se s tebou Liam Griffith bavil?“

„O tom nejsem oprávněn hovořit.“

„Chtěl vědět, co tu děláš?“

„Odkud ho znáš?“ odpověděl jsem otázkou.

„Pracuje přece u nás, John.“

„V jaké sekci?“

„V té naší. Blízkovýchodní terorismus. Co říkal?“

„Jak to, že jsem ho nikdy neviděl?“

„Vím já? Hodně cestuje.“

„Vyšetřoval taky let 800?“

„O tom nejsem oprávněna hovořit. Proč ses nezeptal jeho?“

„Chtěl jsem, ale pak jsem mu řekl, ať si vylíže, a vhodná chvíle nějak pominula.“

„To jsi mu říkat neměl.“

„Co tady dělá?“

Zaváhala. „Kouká, kdo všechno dorazil.“

„Jako že je z vnitřních záležitostí?“

„Nevím. Možná. Bavili jste se o mně?“

„Povídal, že ti výsledek vyšetřování nepřipadá uspokojivý.“

„To jsem nikdy před nikým neřekla.“

„Určitě si to vyvodil.“

Přikývla, a protože jako správná právnička nechtěla slyšet nic, co by se pak rozpakovala zopáknout pod přísahou, nechala téma plavat.

Podívala se na oceán a vzhledla k obloze. „Co ty bys řekl, že se tu stalo?“

„Nevím.“

„To vím, že nevíš. Já na tom případě dělala a taky nevím. Ale co si myslíš?“

Vzal jsem ji za ruku a vykročili jsme nazpátek k džípu. „Myslím, že musíme nějak vysvětlit tu světelnou stopu. Bez ní všechno svědčí pro mechanickou závadu. Se světelnou stopou máme další náramně důvěryhodnou teorii: střela země–vzduch.“

„A ty se kloníš k čemu?“

„Já se zásadně kloním k faktům.“

„Jenomže tady si mezi fakty můžeš vybírat. Buď očitě svědky a jejich výpovědi o světelné stopě, nebo věcné důkazy, u kterých na zásah raketou neukazuje nic a na nečekanou explozi palivové nádrže aspoň něco. Která ta fakta se ti líbí?“

„Očitým svědkům věřím jen někdy,“ odpověděl jsem.

„A když jich je přes dvě stovky a všichni viděli totéž?“

„Tak bych si s nimi všemi musel promluvit.“

„Osm jsi jich předvčírem viděl v televizi.“

„To není totéž, jako bych je sám vyslyšel.“

„O to jsem se ti postarala já. Vyslechla jsem jich dvanáct, slyšela jsem tón jejich hlasu a koukala jsem jim do očí.“ Pak mě vybídla: „Podívej se mi do očí.“

Zastavil jsem se a poslechl.

„Nemůžu dostat z hlavy, co mi říkali a jak se tvářili,“ sdělila mi.

„Ale možná bys měla,“ poradil jsem jí.

Došli jsme k džípu a já jí podržel dveře. Pak jsem nasedl, nahodil motor a zacouval po písčité cestě. Zakrslá borovice se vymrštila zpátky do pozoru, vyšší a ztepí-

lejší než před tím, co jsem ji přejel. Pohromy jsou pro přírodu důležité. Přežijí jen ti nejsilnější.

Zařadil jsem se do dlouhé kolony aut odjíždějících ze zádušního shromáždění.

Kate po chvíli mlčení řekla: „Vždycky jsem tady z toho celá naměkko.“

„To chápu.“

Pomaloučku jsme se posouvali k mostu.

Náhle se mi velice jasně vybavil rozhovor, který jsem se zvláštní agentkou Kate Mayfieldovou vedl krátce po našem seznámení. Řešili jsme případ Asada Chalíla, ten samý, co se o něm zmiňoval můj nový kamarád Liam. Pan Chalíl, libyjský džentlmen, přiletěl do Ameriky s cílem povraždit jisté piloty amerického letectva, kteří na jeho vlast shodili nějaké ty bomby. Ale abych neodbočoval: Zrovna jsem si tehdy stěžoval na přesčasy nebo na něco a Kate mě peskovala: „Když POS vyšetřovala výbuch letu 800, makalo se od nevidím do nevidím, sedm dní v týdnu.“

Snad sarkasticky, snad prorocky jsem jí odpověděl: „A to ani nebyl teroristický útok.“

Kate na to už nic neřekla a já si pomyslel, že nikdo, kdo se pohyboval v zákulisí, na otázky ohledně letu 800 neodpovídá, takže se nad případem pořád vznášejí otázky.

A teď, o rok později, z nás byli manželé a já se od ní pořád nestihl nic moc dozvědět. Ale třeba se mi něco snažila naznačit.

Odbočil jsem na most a dál se vlekl s kolonou. Po levici jsem měl Velkou jižní zátoku a po pravici tu Morichovu. Na vodě jiskřila světla z protějšího břehu. Na jasné noční obloze se mihotaly hvězdy a otevřenými okénky vanula do auta slaná vůně.

Přesně před pěti lety, za skvostné letní noci velice podobné té dnešní, vybuchlo jedenáct a půl minuty po

vzletu z Kennedyho letiště velké dopravní letadlo mířící do Paříže s dvěma sty třiceti pasažéry a členy posádky na palubě. Jeho planoucí trosky se zřítily do moře a hladina se ocitla v plamenech.

Zkoušel jsem si představit, jak to zapůsobilo na očitě svědky. Určitě to bylo tak vzdálené všemu, co kdy viděli, že to nedokázali pochopit nebo si to jakkoli srovnat v hlavě.

Obrátil jsem se na Kate: „Po jednom střelení mi očitý svědek tvrdil, že stál tři metry od pachatele, co to do oběti našil jediným výstřelem z metru a půl. Jenže to celé zaznamenala bezpečnostní kamera a ukázalo se, že stál od střelce deset metrů, střelec od oběti sedm a že výstřely padly tři.“ Poněkud nadbytečně jsem dodal: „Při extrémních a traumatizujících situacích si mozek nemusí přebrat, co oko vidí a ucho slyší.“

„Tady těch svědků byly stovky.“

„Mohli si kdeco vsugerovat,“ připomněl jsem. „Taky máš syndrom falešné paměti nebo ti někdo jenom chce udělat u výslechu radost, a v tomhle případě se přidává noční obloha, možný optický klam... Můžeš si vybrat.“

„Ale nemusím. Oficiální zpráva ty možnosti zahrnuje všechny a důraz položila na optický klam.“

„Jo, vzpomínám si.“ CIA dokonce natočila velkolepou animovanou rekonstrukci celé exploze, která pak běžela v televizi a měla světelnou stopu vysvětlit. Co jsem si pamatoval, tak ta světelná stopa, kterou nějakých dvě stě lidí vidělo stoupat k letadlu, podle animace ve skutečnosti padala od letadla dolů a bylo to hořící palivo kapající z protržené palivové nádrže. V animaci to vysvětlovali tak, že pozornost svědků nepřitáhla hned první exploze, ale až její zvuk, který k nim podle toho, kde stáli, dospěl za patnáct až třicet sekund. Když se pak podívali, odkud přichází, uviděli proud zapáleného paliva, který si mohli splést se stoupající

střelou nebo raketou. Podle radarů navíc hořící trup letadla vystoupal po explozi o několik set metrů, a dal se tím pádem taky zaměnit za střelu mířící k obloze.

CIA všechno hodila na optický klam. Mně to připadalo jako pitomost, ale animace dodávala jejich popisu na přesvědčivosti. Napadlo mě, že bych měl na to video znova kouknout.

A že bych si měl znova položit tu samou otázku jako před pěti lety: Proč tu animaci nenatočila FBI, ale CIA? O co komu šlo?

Přejeli jsme most a dostali se na William Floyd Parkway. Kouknul jsem na hodiny na palubce a postěžoval si: „Než dojedeme zpátky do města, bude tak asi jedennáct.“

„Kdybys chtěl, můžeme si to protáhnout.“

„Tím myslíš co?“

„Uděláme si ještě zastávku. Ale jen kdybys chtěl.“

„Bavíme se tu o rychlovce v hodinovém motelu?“

„Ne.“

Matně jsem si vzpomínal, jak mi Liam Griffith důrazně doporučoval, abych si tím případem nezačal krátit volné chvíle. O tom, co bude, když ho neposlechnu, se sice nešířil, ale neodhadoval jsem to na nic příjemného.

„Johne?“

Spíš než na svoji kariéru jsem musel brát ohled na tu manželčinu – Kate vydělává víc než já. Možná bych jí měl říct, co do mě Griffith valil.

„Tak dobře, jedeme domů,“ pověděla mi Kate.

„Tak dobře, ještě tu jednu zastávku,“ pověděl jsem jí já.

Kapitola čtvrtá

Sjeli jsme z William Floyd Parkway, po Montauk Highway zamířili na východ a nakonec mě Kate poslala skrz půvabnou vesničku Westhampton Beach.

Přejeli jsme most přes Morichovu zátoku, dostali se na úzký bariérový ostrov a zamířili na západ po Dune Road, jediné silnici, co po něm vedla. Lemovaly ji nové domy, po levé ruce s přímým přístupem na pláž, po pravé s výhledem na oceán.

„Před pěti lety to tu bylo celkem nezastavěné,“ informovala mě Kate.

Možná to byla jen zběžná poznámka, ale spíš mě Kate chtěla upozornit, že tady v době neštěstí dávaly lišky dobrou noc a že na to mám pamatovat při všem, co ještě uvidím a uslyším.

Po deseti minutách jízdy mě cedule upozornila, že vjíždím do přírodního parku Cupsogue Beach a že závirací doba je za soumraku, ale protože jsem tu plnil neoficiální policejní misi, prostě jsem pokračoval na velké parkoviště.

Jen jsme jím projeli a Kate mě navedla na písčitou cestu – cedule oznamovala, že jde vlastně o „naučnou stezku“ a že se na ni vztahuje zákaz vjezdu. Navíc ji částečně blokoval plot, takže jsem zapnul náhon na všechna čtyři kola a kolem zábran se protáhl. Čelní světla mi odhalila zužující se stezku lemovanou zakrslými borovicemi a dunami, džíp po ní sotva projel.

Pak cesta končila a Kate mi poradila: „Teď se dej dolů, směrem na pláž.“

Stříhnul jsem to mezi dvě duny, sjel po mírném svahu a cestou dal K. O. jednomu menšímu doubku.

„Nenič ty stromy, prosím tě. U téhle duny se dej doprava.“

Zahnul jsem pod její úpatí a Kate mi řekla: „Tady zastav.“

Zastavil jsem a Kate vystoupila.

Zhasl jsem motor i reflektory a dal se za ní.

Kate stála před džípem a vyhlížela na temný oceán. „Fajn, takže sedmnáctého července 1996 večer sjelo z cesty auto, nejspíš s náhonem na všechna čtyři kola jako to tvoje, a zastavilo zhruba někde tady.“

„Jak to víš?“

„Z hlášení westhamptonské policie. Bezprostředně po havárii sem poslali policejní auto, SUV, s tím, že policista, který ho řídí, má seběhnout na pláž a zjistit, jestli nemůže někomu pomoci. Přijel v osm čtyřicet šest.“

„Komu měl pomáhat?“

„V tu chvíli se ještě nevědělo, kam přesně letadlo spadlo. Bylo možné, že někdo přežil v nafukovací vestě nebo na záchranném člunu. Policista si svítil baterkou a všiml si stop v písku, končily v těchhle místech. Neřešil to a šel dolů na pláž.“

„To hlášení jsi viděla na vlastní oči?“

„Ano. Desítky místních policejních sborů, pobřežní stráž, profesionální piloti, lidi, co mají létání jako koníček, rybáři a tak dál sepsali o tragédii stovky zpráv ze všech možných úhlů pohledu. Ale tahle mě zaujala.“

„Proč?“

„Protože byla jedna z prvních a z nejméně podstatných.“

„Ale tobě tak nepřišla. Mluvila jsi s tím policajtem?“

„Mluvila. Říkal, že šel dolů na pláž.“ Taky tam vykročila a já se dal za ní.

Zastavila se u vody, ukázala rukou a řekla: „Přes průliv leží Fire Island a přírodní park Smith Point, kde jsme právě byli na zádušním obřadu. Daleko na obzoru viděl ten policista letecké palivo hořící na vodě. Posvítíl baterkou do vln, ale uviděl jenom hladinu klidnou jako sklo. V hlášení napsal, že na pobřeží žádné přeživší neočekával, alespoň ne tak brzy, a takhle daleko od vraku nejspíš vůbec. Každopádně se rozhodl vylézt na dunu, aby měl lepší výhled.“

Otočila se a vykročila k písečnému přesypu poblíž místa, kde jsem zaparkoval džíp. Taky jsem šel.

U paty svahu se zastavila. „Tvrdil mi,“ řekla, „že viděl známky toho, že se po té duně někdo před chvílí škrábal nahoru nebo z ní scházel, možná obojí. Vlastně se po těch stopách ani neměl v úmyslu vydat, jenom chtěl někam výš, odkud by se mu ve vlnách líp pátralo pohledem. Tak jako tak na dunu vylezl.“

„Takže tam musím taky?“

„Za mnou.“

Vydrápali jsme se nahoru, do bot mi napadal písek. Jako mladý detektiv jsem si ujížděl na rekonstrukcích, při kterých si občas dáte pěkně do těla a zašpiníte si ohoz, ale dneska všechno řeším víc bednou.

Na vrcholu jsme zůstali stát a Kate mi prozradila: „Dole v tom údolíčku mezi dunami uviděl policista deku.“ Sešli jsme nízký svah.

„Zhruba tak tady. Byla to taková ta, co se dává přes prostěradlo. Lidi z okolí obvykle mívají na pláž dobrou bavlněnou deku, ale tahle byla z umělotiny, možná odněkud z hotelu nebo motelu.“

„A ptal se někdo hoteliérů v okolí, jestli nebude jejich?“

„Tým od POS. Našli hned několik hotelů a motelů, co tuhle značku používají. Ale zaměřili se na jeden, ve kterém pokojská hlásila ztracenou deku.“

„Jak se jmenoval?“

„Chtěl by ses po té stopě pustit?“

„Ne. Vždyť jste mi ty i Liam Griffith říkali, že mi po tom nic není.“

„Přesně tak.“

„Skvěle. Mimochodem, proč jsme sem vlastně jeli?“

„Napadlo mě, že by tě to mohlo zaujmout. Třeba to někdy zapracuješ do výkladu na policejní akademii.“

„Vidím, že na mě myslíš, kudy chodíš.“

Mlčela.

V tu chvíli už byl John Corey samozřejmě zaháčkovaný a Kate Mayfieldová pomalu přitahovala lanko. Stejným způsobem jsem se nejspíš nechal zatáhnout do chomoutu, jak poprvé, tak podruhé.

Kate navázala na výklad: „Na dece stál chladicí box, led v něm byl podle policistova hlášení napůl rozpuštěný. Dál tam byly dvě vinné sklenky, vývrtka a prázdná lahev bílého vína.“

„Jakého?“

„Draheho francouzského Pouilly-Fumé. Tehdy stálo asi padesát dolarů.“

„Sejmuli z té lahve otisky?“ zeptal jsem se.

„Ano. Ze sklenic taky. A z boxu. Spousta výborných otisků. Od dvou lidí. FBI je srovnala s databází, ale nic.“

„Rtěnka?“ vyptával jsem se dál.

„Na jedné skleničce.“

„Známky toho, že se na dece souložilo?“

„Žádné semeno se nenašlo, kondomy taky ne,“ odpověděla Kate.

„Třeba si dali orální sex a paní polykala.“

„Díky za nápad. Forezní ještě našlo na dece mužské a ženské epidermální buňky plus vlasy a pubické i jiné ochlupení, takže byli nejspíš oba nějakou dobu nazí.“ Pak upozornila: „Epidermální buňky i vlasy ale mohly být cizí, když deka zřejmě pocházela z hotelu.“

„Nějaká cizorodá vlákna?“

„Spousta. Ale jak říkám, mohla pocházet z deseti různých zdrojů.“ Ještě dodala: „Deka byla taky politá bílým vínem.“

Přikývl jsem. Měla pravdu, nálezy z hotelových dek nejsou zrovna špičkové důkazy. „Písek?“ zeptal jsem se.

„Byl tam, část ho ještě ani neuschla. Takže si možná došli na pláž.“

Přikývl jsem. „Všiml si ten policajt, jestli z pláže neodjíždí nějaké auto?“

„Zmiňoval se, že na Dune Road ho při příjezdu míjel světlý Ford Explorer, novější typ. Ale protože vyjížděl k mimořádné události a ne k ohlášenému zločinu, nedíval se na poznávačku a nezajímal se, jestli jsou v autě pasažéři. Dál se to nezkoumalo.“

Přikývl jsem. Explorery i jeepy byly v okolí stejně běžné jako racci, takže nemělo smysl plýtvat časem a silami.

„A to je tak všechno,“ zakončila Kate. „Pokusil by ses popsat, co se tady ten večer odehrálo?“

„Co bych ti vykládal... Možná spíš nastal čas na rekonstrukci se vším všudy.“

„Nech těch chlíváren, Johne.“

„Snažím se vpravit do děje.“

„Ale no tak. Už je dost pozdě. Popisuj.“ Pak se usmála: „Rekonstrukci si dopřejeme potom.“

Úsměv jsem opětoval. „Jak chceš. Máme tu chlapa a ženskou. Možná jsou ubytovaní v místním hotelu, třeba se ještě dozvím ve kterém. Drahé víno by mohlo ukazovat na vyšší střední třídu a lidi ve středních letech. Zachce se jim vyrazit na pláž a v hotelu drapnou z pokoje deku. Mají ale ten chladič box, takže to možná do nějaké míry plánovali. Tohle odlehlé místo už znají nebo jim o něm někdo povídal, ale taky sem mohli zabloudit náhodou. Přijeli asi pozdě odpoledne nebo brzo večer.“

„Proč myslíš?“

„Vzpomínám si, kde jsem byl, když jsem o havárii uslyšel. Slunný, jasný den, a ty ses nezmiňovala, že by na dece, lahvi nebo skleničkách zůstal olej nebo krém na opalování.“

„Pravda. Pokračuj.“

„Takže tenhle chlap se ženskou, co se možná vezli explorerem, sem museli přijet dřív než ve dvacet třicet jedna, protože to došlo k havárii. Rozložili si deku, otevřeli chladicí box, vytáhli víno, odzátkovali ho vývrtkou, nalili do dvou sklenic a postupně lahev dopili. Někdy během toho se možná svlékli a mohli se pohlavně sblížit.“

Kate mlčela, takže jsem pokračoval. „Podle toho, že se na dece našel vlhký písek, můžeme odhadnout, že zašli k moři, ať už nazí, nebo oblečení. V určitou chvíli, přesně řečeno ve dvacet třicet jedna, uviděli a uslyšeli výbuch na nebi. Nevím, kde v tom okamžiku stáli, ale uvědomili si, že tahle velkolepá podívaná přitáhne lidi na pláž, takže se honem spakovali a zmizeli, než ve dvacet čtyřicet šest přijela policie. Možná se s ní minuli na té jediné cestě, která sem do dun vede.“ Pak jsem přihodil: „Tipnul bych si, že to nebyli manželé.“

„Proč?“

„Moc romantiky.“

„Nebud' cynik. Třeba odsud neutíkali. Mohli chtít zavolat pomoc.“

„Ale radši ji nevolali moc nahlas, protože nechtěli, aby je někdo viděl pohromadě.“

Přikývla. „To si říkáme všichni.“

„Jací všichni?“

„Všichni agenti FBI, kteří to před pěti lety za Protiteroristickou operační skupinu vyšetřovali.“

„Teď se na něco zeptám já tebe. Co je na těch dvou tak zásadního, že si kvůli nim FBI dává takovou práci?“

„Nejspíš viděli, jak to letadlo havarovalo.“

„A co jako? Ten výbuch vidělo šest set očitých svědků. Víc než dvě stovky z nich údajně před explozí viděly, jak k letadlu stoupá světelná stopa. Když FBI těm dvěma stovkám lidí nevěří, proč jsou tak důležití tihle dva?“

„Vidíš, na něco jsem zapomněla. Poslední detail.“

„Sem s ním.“

„Na dece,“ sdělila mi Kate, „taky ležel plastový kryt od objektivu k videokameře značky JVC.“

Chvíli jsem to vstřebával a rozhlížel se po okolí a obloze. „Ozvali se tihle dva někdy?“

„Ne.“

„Ani neozvou. Jdeme.“

Kapitola pátá

Cestou zpátky jsme projížděli přes Westhampton. „Domů?“ zeptal jsem se.

„Ještě poslední zastávka. Ale jen jestli chceš.“

„Kolik těch posledních zastávek ještě bude?“

„Dvě.“

Ohlédl jsem se na ženu sedící po mém boku na sedadle spolujezdce. Byla to moje manželka Kate Mayfieldová. Upřesňuju to, protože se občas mění ve zvláštní agentku Mayfieldovou a občas je mezi těmi možnostmi rozpolcená.

V tuhle chvíli jsem v ní poznával Kate, takže nastala vhodná chvíle vyjasnit si určité záležitosti.

Připomněl jsem jí: „Povídalas, že mi po tom případu nic není. Pak jsi mě vzala na pláž, odkud tu havárii podle všeho viděl jeden takový páreček, co ji možná i nahrál na video. Nechceš mi tenhle rozpor trochu vysvětlit?“

„Ne.“ Pak dodala: „Není to rozpor. Jen jsem myslela, že by tě to mohlo zaujmout. Měli jsme to na tu pláž blízko, tak jsem ti ji předvedla.“

„Fajn. Na další zastávce mě zaujme co?“

„To uvidíš na místě.“

„Chceš, abych se v tom případě začal štourat?“ ujišťoval jsem se.

„Na to ti nemůžu odpovědět.“

„Tak mrkni jednou, jestli ano, a dvakrát, jestli ne.“

„Víš přece, Johne, že se do té kauzy nemůžu namočit,“ připomněla mi. „Do kariéry u FBI dávám všechno, co kdyby mě vyhodili?“

„A kdyby vyhodili mě?“
„Nebylo by ti to jedno?“
„Bylo. Mám od newyorské policie nárok na snížený invalidní důchod. Nedaněný.“ A přisadil jsem si: „Pracovat pod tebou stejně není nic extra.“
„Vždyť nepracuješ pode mnou, ale se mnou!“
„Není to jedno?“ Pak jsem se znovu zeptal: „Co po mně chceš?“
„Prostě se dívej a poslouchej a pak si dělej, co se ti zlíbí. Ale nechci o tom nic vědět.“
„Co když mě za to slídění zatknou?“
„To nemůžou.“
„Jseš si jistá?“
„Stoprocentně. Jsem právnička.“
„Třeba se mě pokusí zavraždit,“ strachoval jsem se.
„To je blbost.“
„To teda není. Ted Nash, náš bývalý parták od CIA, mi tím párkrát vyhrožoval.“
„Tomu nevěřím. A navíc je mrtvý.“
„Určitě existuje ve víc exemplářích.“
Zasmála se, a já přitom mluvil smrtelně vážně. Znovu jsem se zeptal: „Kate, co ode mě čekáš?“
„Udělej si z toho případu tajného koníčka.“
Což mi znova připomnělo, že pan Liam Griffith, kolega od POS, mě přesně od toho odrazoval. Zastavil jsem u krajnice a řekl: „Kate, podívej se mi do očí.“
Poslechla.
„Ty se mě snažíš přechytračit, má milá. To se mi vůbec nelíbí.“
„Promiň.“
„Tak co ode mě přesně chceš, zlato?“
Na okamžik se zamyslela. „Prostě se dívej a poslouchej. Pak sám rozhodneš, co dál.“ Nuceně se usmála: „Prostě jen buď John Corey.“
„A ty zas jen buď Kate.“

„Snažím se. Je to celé nějak... na levačku. Vážně nevím, jak se k tomu mám postavit... Nerada bych, abychom... aby ses dostal do potíží. Ale ten případ mi už pět let nechce dát pokoj.“

„Nechtěl dát pokoj spoustě lidí. Ale je uzavřený. Jako Pandořina skříňka. Tak ji neotvírej.“

Chvilí mlčela, než tiše pronesla: „Podle mě se v tom případě ještě nenaplnila spravedlnost.“

„Byla to nehoda,“ odpověděl jsem. „Se spravedlností to nemá co dělat.“

„Ty tomu věříš?“

„Ne. Ale kdybych si dělal starosti s každým případem, kde se spravedlnost pořádně nenaplnila, musel bych pravidelně k psychiatrovi.“

„Tohle není jen tak nějaký případ a ty to víš.“

„Jasně. Ale nehodlám strkat ptáka do ohně jenom proto, abych zjistil, jak moc se mi tam ohřeje.“

„Tak pojed' domů.“

Zase jsem najel na silnici a přibližně po minutě se zeptal: „Dobře, tak kam teď?“

Navedla mě na Montauk Highway. Nejdřív jsme se dali na západ a potom na jih k vodě.

Cesta končila u plotu, nebo spíš u vrat se strážní budkou. Moje reflektory vyhmátly ceduli, na které stálo: CENTER MORICHES – STANICE POBŘEŽNÍ STRÁŽE SPOJENÝCH STÁTŮ – NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN.

Z budky vyšel uniformovaný příslušník pobřežní stráže, otevřel vrata a zarazil mě zdviženou rukou. Zastavil jsem.

Přistoupil k nám a já mu ukázal federální odznak. Málem se na něj ani nepodíval, přešel pohledem na Kate, ani se nezeptal, co tu chceme, a houkl: „Jeďte.“

Bylo jasné, že nás čekají a že tu všichni až na mě vědí, co tu hledáme. Otevřenými vraty jsem vjel na asfaltku.

Primo před sebou jsme měli malebný dům s bílou šindelovou střechou, červenými vikýři a čtverbokou vyhlídkovou věží, klasickou stavbu ze starých časů pobřežní strážce.

„Tady zaparkuj,“ požádala mě Kate.

Najel jsem na parkoviště před budovou a zhasl motor a oba jsme z džípu vystoupili.

Kate mě dovedla k zadnímu traktu, kterým se budova obracela k vodě. Rozhlédl jsem se po ostře nasvětlené stanici ležící na výběžku pevniny, který čněl do Morichovy zátoky. U vody stálo pár loděnic na čluny a napravo od nich dlouhý dok, kde měla pobřežní stráž přivázané dvě lodě. Jedna vypadala jako ta, co se účastnila vzpomínkového shromáždění. Kromě chlápka u brány jako by v areálu nikdo nebyl.

„Tady,“ obrátila se na mě Kate, „se hned po havárii zřídlilo velitelství. Všechny záchranné lodě jezdily Morichovým průlivem sem,“ vzpomínala, „a vykládaly trosky. Námořnictvo je pak vozilo na svoji základnu v Calvertonu a dávalo je tam dohromady.“ Pak ještě doplnila: „Taky sem vozili těla, než přišla do márnice.“ Na okamžik se odmlčela a dodala: „S přestávkami jsem tady pracovala dva měsíce. Bydlela jsem v jednom motelu poblíž.“

Nic jsem na to neřekl, různě jsem to ale převracel v hlavě. Znal jsem u newyorské policie pár chlapů i ženských, co na tom případu týdny a měsíce dřeli od nevidím do nevidím, museli vyžít s tím, co se jim vešlo do kufru, trpěli nočními můrami o mrtvolách a přeháněli to s pitím v místních nálevnách. Co jsem slyšel, tak z toho případu nikdo nevyvázl bez nějakého toho traumatu. Koukl jsem na Kate.

Setkali jsme se očima. Odvrátila se. „Ta těla... kusy těl... hračky, plyšáci, panenky, kufry, baťůžky... spousta mladých lidí letěla na léto studovat do Paříže. Jedna holka měla v ponožce napěchované peníze. Jeden

záchranný člun vylovil malou krabičku na šperky se snubním prstenem uvnitř. Někdo se chtěl v Paříži zasnoubit...”

Vzal jsem ji kolem ramen a Kate si o mě opřela hlavu. Chvíli jsme stáli a dívali se do zátoky. Kate je tvrdá ženská, ale i na tvrdáky je toho občas moc.

Napřímila se a já ji propustil z objetí. Vykročila k doku a cestou vyprávěla: „Když jsem den po havárii přijela, byla to neudržovaná základna, kterou měli co chvíli zavít. Tráva až po pás. Během pár dní to tu zaplnily dodávky komunikačních techniků a lidí z forenzního, sanitky, támhle stál velký stan Červeného kříže, byly tu nákladáky, pojízdné márnice... Měli jsme přenosné sprchy, kde se smývaly... znečišťující látky... Asi po týdnu vydláždili na trávníku dva heliporty. Všichni na tu havárii zareagovali výborně. Příkladně. Byla jsem vážně hrdá, že s nimi pracuji. Pobřežní stráž, newyorská, místní i státní policie, Červený kříž, a spousta zdejších rybářů a lidí s vlastními loděmi, co nám nocí a dnem pomáhali nacházet těla a trosky... Bylo to vážně úžasné.“ Pohlédla na mě a řekla: „Jsme dobří lidé, víš? Jsme sebestřední a rozmazlení sobci, ale když jde do tuhého, vydáme ze sebe to nejlepší.“

Přikývl jsem.

Došli jsme před dok a Kate ukázala na západ, kde přesně před pěti lety vybuchl nad oceánem let 800 společnosti TWA. „Jestli to byla nehoda, tak to byla nehoda a stačí, aby zaměstnanci Boeingu, zaměstnanci Národního úřadu pro bezpečnost dopravy a všichni ostatní, co se zabývají leteckou bezpečností, odstranili jednu technickou chybičku. Potom už se snad nikdo nebude muset bát, že mu při letu vybuchne palivová nádrž.“ Zhluboka se nadechla a dodala: „Ale jestli to byla vražda, tak se o tom nejdřív musíme s jistotou přesvědčit a o spravedlnost usilovat až potom.“

Krátce jsem se zamyslel a odpověděl jí: „Taky jsem měl pár případů, kdy skoro nikdo nemyslel, že k nějaké vraždě došlo, a já ty vrahy stejně hledal.“

„A našel?“

„Jednoho. Po letech něco vyplave. Znova otevřeš případ.“ Pak jsem se zeptal: „Máš něco?“

„Možná,“ odpověděla vyhybavě „Mám tebe.“

Usmál jsem se. „Tak dobrý zase nejsem.“

„Dobré na tobě je, že se na ten případ můžeš podívat čerstvými očima a s čistou hlavou. My jsme tím vyšetřováním všichni rok a půl žili, než se uzavřelo, a byli jsme úplně vykolejení, jednak z rozsahu celé té tragédie a jednak z papírování: forenzní zprávy, protichůdné teorie, přetahování o pravomoci, vnější tlaky a ten poprask v médiích... Ten balast se ale určitě dá obejít nějakou zkratkou. Někdo ji musí najít.“

Většinu případů, co jsem vyřešil, jsem rozlouskl běžnou, upachtěnou policejní prací, včetně forenzních zpráv a všeho. Čas od času se ale něco opravdu rozlousklo šťastným nálezem zlatého klíče, který člověku zázračně otevřel zkratku přes všechny ty hory hovadin. Stává se to, jen ne u případů, jako byl tenhle.

Kate se odvrátila od moře a ohlédla se ke vzdálené bílé stanici pobřežní stráže. V pár oknech se svítilo, ale nezahlédl jsem ani náznak nějaké aktivity. „Moc to tu nežije,“ poznamenal jsem.

„Zase tu omezují provoz,“ vysvětlila. „Postavili to tady na začátku druhé světové, aby mohli nahánět německé ponorky, co číhaly u pobřeží. Druhá světová skončila, studená válka taky, od havárie letu 800 uplynulo pět let. Jediné, co by to tady oživilo, by byla teroristická hrozba, nebo rovnou útok.“

„Chápu. A nic takového nikdo falšovat nechce.“

„Nechce. Ale ty už u Protiteroristické operační skupiny děláš dost dlouho na to, abys věděl, že existuje reálná hrozba, které si vláda ani veřejnost nevšimá.“

Mlčel jsem.

„Kousek odsud leží biologická výzkumná laboratoř Plum Island, Národní laboratoř Brookhampton, grotonská ponorková základna, přes longislandskou úžinu máš jadernou elektrárnu ve Waterfordu. Zapomínat nesmíme ani na útok na Světové obchodní centrum v lednu 1993.“

„Ani na pana Asada Chalíla,“ připomněl jsem, „který mi pořád jde po krku. A tobě vlastně taky.“

Chvilí mlčela a jen hleděla do prázdna, než se mi svěřila: „Mám pocit, že čelíme nějaké bezprostřední hrozbě. Něčemu daleko horšímu než Asadu Chalílovi.“

„To doufám ne. To byl ten nejhorší, nejzákeřnější hajzl, jakého jsem kdy poznal.“

„Vážně? Co Usáma bin Ládín?“

Arabská jména se mi motají, ale tohle jsem si pamatoval dobře. Zatykač na něj visel na POS hnedle u pultu s kafem. „Jo, to je ten, co stál za útokem na USS Cole.“

„Taky řídil bombový útok na americká kasárna v Rijádu, v listopadu 1995 tam umřelo pět amerických vojáků. Potom, v červnu 1996, naplánoval bombový útok na Khobar Towers v Zahránu, taky v Saudské Arábii. Byli tam ubytovaní příslušníci americké armády – devatenáct mrtvých. V srpnu 1998 organizoval útoky na americké ambasády v Keni a v Tanzanii, při kterých zemřelo dvě stě dvacet čtyři lidí a další pět tisíc utrpělo zranění. A naposledy o sobě dal vědět útokem na USS Cole před devíti měsíci, v říjnu 2000. Tehdy zemřelo sedmnáct námořníků. Usáma bin Ládín.“

„Ten má trestní rejstřík dlouhý jak týden před výplatou. A od té doby se poděl kam?“

„Žije v Afghanistanu.“

„Odešel na odpočinek?“

„Na to bych nesázela,“ odpověděla Kate.

Kapitola šestá

Vy Kročili jsme zpátky k džípu. „Kam teď?“ zeptal jsem se Kate.

„Ještě jsme tady neskončili.“

Myslel jsem původně, že si chce jenom zavzpomínat a dopřát mi trochu inspirace, ale očividně za tím bylo víc.

„Chtěl sis popovídat s nějakým svědkem,“ připomněla mi.

„Chtěl jsem těch svědků vyslechnout hromadu.“

„Dneska ti bude muset stačit jeden.“ Pokynula mi k zadním dveřím dřevěné budovy pobřežní stráže. „Tudy na vyhlídkovou věž. Až nahoru.“

Doprovázet mě asi nechtěla, takže jsem síťovými dveřmi vešel do přízemí věže a na úpatí schodů.

A hurá nahoru. Musel jsem zdolat čtyři patra, úplně mi to připomnělo výstupy do pátého poschodí v domě na manhattanské Lower East Side, kde jsem vyrůstal. Nesnáším schody.

Za posledním ohybem ústilo schodiště doprostřed prosklené vyhlídkové místnosti. Nebyla osvětlená, ale rozeznal jsem pár stolů a židlí, pult s telefony a vojenskou vysílačku, která broukala a tlumeně svítila v rohu. V místnosti nikdo nebyl.

Přes stěny z tabulového skla jsem uviděl zábradlím obehnaný ochoz, který čtyřbokou věž obtáčel.

Otevřel jsem síťové dveře a vyšel na něj.

Na jihozápadním nároží čtvercového ochozu jsem se zastavil. Přes Morichovu zátoku jsem viděl vnější bariérové ostrovy a Morichův průliv, který odděluje Fire

Island od westhamptonských dun a přírodního parku Cupsogue Beach, kde, řečeno vulgárním policejním slangem, někdo poklátíl svoji buchtou a možná pořídil videozáznam, který zas celý případ jedním vrzem otevře dokořán.

Za bariérovými ostrovy se rozkládal Atlantik, zářila na něm světla menších bárek i velkých lodí. Na obloze se mihotaly hvězdy a svítla letadla ubírající se podél pobřeží na východ nebo na západ.

Zaměřil jsem se na jedno, které letělo východně, a sledoval jsem ho, až se mi dostalo do jedné linie s přírodním parkem Smith Point na Fire Islandu. Pomalu stoupalo, mohlo být tři čtyři kilometry vysoko a deset dvanáct kilometrů od pobřeží. Zhruba na tom místě let 800 na své obvyklé cestě z Kennedyho letiště do Evropy zničehonic explodoval přímo ve vzduchu.

Zkoušel jsem si představit, co vlastně víc než dvě stovky lidí viděly vyrazit od hladiny a uhánět k letadlu.

Možná jsem tu čekal na některého z nich – nebo na někoho úplně jiného.

Vrátil jsem se do vyhlídkové místnosti a čelem ke schodišti se posadil do otáčecí židle. Po chvíli na rozvrzaných schodech zazněly kroky. Ze zvyku a proto, že jsem byl sám, jsem z pouzdra u kotníku vytáhl svoji osobní osmatřicítku Smith & Wesson a zastrčil si ji dozadu za opasek pod tričko z pleteniny. Na schodišti se zády ke mně vynořila mužská hlava a ramena. Neznámý vyšel až nahoru, obrátil se a spatřil mě.

I v pološeru jsem poznal, že je to dlouhán kolem šedesátky, fešák s krátkými šedivými vlasy, oblečený ve volných béžových kalhotách a modrém blejzru. Působil vojáckým dojmem.

Vykročil blíž a já vstal ze židle. Přistoupil ke mně a představil se: „Těší mě, pane Corey. Tom Spruck.“ Potřásl jsem mu nabídnutou rukou.

„Prý si s vámi mám promluvit,“ řekl.

„A kdo vás o to požádal?“

„Slečna Mayfieldová.“

Ve skutečnosti se spíš slušelo neutrální „Kate Mayfieldová“, případně „zvláštní agentka Mayfieldová“, občas i „paní Coreyová“, ale to jsem s ním nemusel řešit. Nebylo pochyb, že je to vážně voják. Nejspíš důstojník. Zvláštní agentka Mayfieldová uměla vyhmátnout prvotřídního svědka.

Nic jsem neříkal, takže návštěvník vybalil: „Byl jsem svědkem události ze sedmnáctého července 1996. Ale to je vám jasné.“

Přikývl jsem.

„Budeme uvnitř, nebo byste šel radši ven?“

„Zůstaneme tady. Posadte se.“

Přitáhl si ke stolu otáčecí židli a uvelebil se na ní. „Kde mám začít?“ zeptal se.

Usedl jsem za stůl. „Řekněte mi pár slov o sobě, pane Sprucku.“

„Dobře. Jsem bývalý námořní důstojník, vystudoval jsem v Annapolisu a do výslužby odešel v hodnosti kapitána. Kdysi jsem pilotoval F čtyřku Phantom na letadlových lodích. Za tři pobyty ve Vietnamu jsem mezi léty 1969 a 1972 nalétal sto patnáct misí.“

„Takže víte, jak za soumraku vypadá oheň nad vodou,“ poznamenal jsem.

„To si pište.“

„Dobře. Jak vypadal sedmnáctého července 1996?“

Vyhlédl přes tabulové sklo na oceán. „Řídil jsem zrovna svůj sunfish, to je malá jednomužná plachetnice. Každou středu večer jsme v zátocě pořádali neoficiální závody.“

„S kým?“

„Patřím k Westhamptonskému jachtařskému klubu, který působí v Morichově zátocě. Skončili jsme tehdy

kolem osmé večer a všichni se vraceli do klubovny na grilování, ale já se ještě rozhodl proplout Morichovým průlivem na oceán.“

„Proč?“

„Moře bylo nezvykle klidné a vítr vanul rychlostí šesti uzlů. Tak vhodná příležitost vyjet se sunfishem na oceán se nenaskýtá právě často.“ Pokračoval: „Průlivem jsem na oceán proplachtil přibližně v osm dvacet. Nabral jsem západní kurz podél opačného pobřeží Fire Islandu, než na kterém leží přírodní park Smith Point.“

„Jestli vás můžu přerušit... To, co mi říkáte, nepodléhá utajení?“

„Říkám vám to samé, co FBI. Jestli je to tajné, to nevím.“

„O tom, jak vás FBI vyslýchala, jste někdy mluvil veřejně?“

„Nemluvil.“ Potom upřesnil: „Odrazovali mě od toho.“

„Kdo vás odrazoval?“

„Agentka, která mě vyslýchala jako první, a potom další agenti při dalších výsleších.“

„Rozumím. A kdo vás vyslýchal jako první?“

„Vaše manželka.“

Tehdy to moje manželka nebyla, ale přikývl jsem a řekl: „Prosím, pokračujte.“

Znovu vyhlédl na oceán. „Seděl jsem v sunfishi a díval se na náběžnou hranu plachty. Všude byl klid a mír, plachtilo se mi báječně. Slunce mělo zapadnout v osm dvacet jedna, ale takzvaný nautický soumrak byl až přibližně v osm čtyřicet pět. Podíval jsem se na hodinky, mám přesné digitálky s podsvícením. Ukazovaly osm třicet a patnáct sekund. Řekl jsem si, že se otočím a vezmu to průlivem zpátky, než padne tma.“

Kapitán Spruck se odmlčel a do očí se mu vkradl přemýšlivý výraz. Potom mi řekl: „Koukl jsem na plachtu

a zaujalo mě něco na jihozápadním nebi. Byla to jasná světelná stopa mířící k obloze. To světlo bylo načervenalé oranžové a bod, odkud se vzneslo, mohl ležet až za obzorem.“

„Slyšel jste něco?“

„Ne. Ta světelná stopa směřovala od oceánu směrem k pevnině, běžela trochu mým směrem. Stoupala pod ostrým úhlem, možná pětatřicet, čtyřicet stupňů, a vypadalo to, že zrychluje. To se ovšem dá špatně určit, jednak kvůli těm úhlům, jednak protože se to nedalo vztáhnout k žádnému stálému pozadí. Ale kdybych měl rychlost odhadnout, řekl bych kolem sta uzlů.“

„A tohle všechno jste si spočítal během... kolika vteřin?“ zeptal jsem se.

„Asi tak tří. V kokpitu bitevníku jich máte asi pět.“

V duchu jsem napočítal do tří a zjistil, že to je víc času, než kolik máte na to, abyste uhnuli kulce.

Kapitán Spruck pokračoval: „Jak už jsem ale řekl FBI, těch proměnných a neznámých bylo příliš, než abych si něčím z toho mohl být vážně jistý. Nevěděl jsem, odkud ten objekt vystartoval, a neznal jsem jeho přesnou velikost a vzdálenost, takže rychlost šlo jenom odhadnout.“

„Čili si nejste moc jistý, co jste to vlastně viděl?“

„Vím přesně, co jsem viděl.“ Vyhlédl z okna a řekl: „Na mě i na parťáky z perutě letěl dostatek nepřátelských střel země-vzduch na to, abych si udělal představu.“ Usmál se semknutými rty: „Když na vás nalétají, zdají se větší, rychlejší a bližší, než doopravdy jsou. Takže dělíte dvěma.“

Usmál jsem se a řekl: „Na mě jednou mířili malou berettou a já si myslel, že to je magnum ráže .357.“

Přikývl.

„Ale určitě jste viděl červenou světelnou stopu?“ ubezpečil jsem se.

„Tím jsem si jistý. Jasnou, načervenalé oranžovou světelnou stopu táhnoucí se za bílým žhnoucím bodem, z čehož jsem usoudil, že jde o plamen z trysky, nejspíš o vznícené tuhé palivo následované chladnějším rudoooranžovým plamenem.“

„To vám mám věřit?“

„Měl byste.“

„Ale viděl jste přímo... projektil?“

„Ne.“

„Dým?“

„Stopu bílého dýmu.“

„Všiml jste si toho letadla, té sedm čtyři sedmičky, co se pak zřítily?“

„Všiml jsem si ho krátce předtím, než moji pozornost připoutala ta světelná stopa. Na hliníkovém vnějším plášti mu pableskovaly poslední paprsky slunce. Taky byla vidět jeho světla a čtyři kondenzační čáry.“

„Dobře... vrátíme se k té světelné stopě.“

„Pozorně jsem sledoval, jak se rudoooranžový plamen zvedá k obloze –“

„Když dovolíte – jaký byl váš úplně první dojem?“

„První, druhý a každý další dojem byl ten, že jde o raketu země–vzduch.“

Chtěl jsem se tomu ošklivému slovíčku na R vyhnout, ale nepodařilo se. „Jak to?“ zeptal jsem se kapitána Sprucka. „Nemohl to být meteor? Blesk? Rachejtle?“

„Byla to raketa země–vzduch.“

„Většina lidí jako svůj první dojem uvedla, že někomu zbyla pyrotechnika ze čtvrtého července...“

„Nejenom že to byla raketa, byla to řízená střela. Její dráha se při stoupání lehce klikatila, jako by střela upravovala kurz. Potom se zdálo, že na půl vteřiny zpomalila a zřetelně se natočila na východ, směrem ke mně. Nakonec mi zmizela, možná za mrakem, možná

spálila všechno palivo a pokračovala po balistické dráze, možná mi ji zakryl její terč.“

Terč. Let 800, Boeing 747 společnosti TWA mířící do Paříže s dvěma sty třiceti lidmi na palubě, se změnil v terč.

Rozhostilo se ticho, během kterého jsem se nad slovy kapitána Thomase Sprucka zamyslel. Zvážil jsem jeho celkové vystupování, důvěryhodnost i inteligenci, přesně jak nás to učili. Kapitán Spruck byl podle veškerých měřítek zatraceně důvěryhodný svědek. Jenže ti si občas na závěr sami podtrhnou židli: Jeden velice inteligentní pán třeba ze začátku vypadal jako důležitý svědek v případě zmizení a pak svou výpověď zakončil domněnkou, že zmizelého unesli mimozemšťani. Poctivě jsem ji do svého hlášení převzal a v poznámce pod čarou se přiznal, že mě úplně nepřesvědčila.

Svědci taky ztrácejí půdu pod nohama, když se jich vyptáváte, takže jsem na kapitána Sprucka vyzkoušel: „Ještě jednou mi povězte, jak daleko od vás ten objekt byl.“

Trpělivě mi odpověděl: „Jak jsem už říkal, jistý si tím být nemůžu, ale myslím, že se objevil zpoza obzoru, který je na klidném moři vzdálený nějakých devět kilometrů. Ale samozřejmě to mohlo být víc.“

„Takže jste neviděl přímo bod, řekněme... odpálení?“

„Ne.“

„A jak by vypadal? Myslím jak jasně by to zasvítilo.“

„Velice jasně. Temný obzor by se tím rozzářil tak, že bych si toho všiml, i kdyby k odpalu došlo patnáct nebo pětadvacet kilometrů ode mě.“

„Ale nevšiml jste si toho?“

„Upřímně řečeno nevím, co mě zaujalo jako první, jestli to byl záblesk při startu, nebo rudooranžová stopa zvedající se nad horizont.“

„Slyšel jste něco?“

„Ne. Odpal rakety není zase tak hlasitý, zvláště když jste v dálce a proti větru.“

„Chápu. A jak vysoko ta stoupající světelná stopa byla, když jste si jí všiml poprvé?“

„Na to bych musel znát vzdálenost. Tu bych pak spojil s úhlovou výškou a vypočítal vám to. Prostá trigonometrie.“

„Jasně.“ Trochu jsem v těchhle věcech tápal, ale na technice výslechu to nic neměnilo. „Zkuste co nejpřesnější odhad.“

Krátce se zamyslel. „Když jsem si jí všiml, mohla být pět set až sedm set metrů nad vodou. Tenhle dojem se mi potvrdil, když jsem ji viděl dál stoupat a dokázal odhadnout rychlost a trajektorii. Nestoupala obloukem, ale rovně, s drobnými korekcemi kurzu a nakonec se zřetelným obratem, se kterým zacílila.“

„Na co?“

„Na terč.“

„Dobře... Viděl jste někdy tu animaci, jak na ní CIA zachytila, co se podle ní stalo?“

„Viděl. Mám ji na kazetě.“

„Taky si ji musím obstarat. Ta animace každopádně tvrdí, že došlo k náhodnému elektrickému zkratu, po kterém vybuchly výpary v palivové nádrži, je to tak? A že očití svědkové vlastně vůbec neviděli světlo, co by stoupalo k letadlu, ale naopak proud hořícího paliva, co vytékalo z palivové nádrže v křídle. Že si to v hlavě převrátili, jinak řečeno. Nejdřív tu explozi uslyšeli a až pak zvedli oči, podívali se a spletli si proud hořícího paliva se stoupající raketou. Co vy na to?“

Koukl na mě a ukázal zdviženým palcem ke stropu: „Tímhle směrem je nahoře, nemám pravdu?“

„Jestli se v poslední době nic nezměnilo...,“ přisvědčil jsem. „Druhá možnost, která je na té animaci taky, má být, že letadlo ještě nabralo několik set metrů výšky

a že svědci vlastně viděli stoupat hořící trup, který jim ze země přišel jako stoupající světelná stopa za raketou.“ Nakonec jsem se zeptal: „Co vy na to?“

„Myslím, že poznám rozdíl mezi zrychlující a stoupající světelnou stopou, která za sebou táhne bílý dým, a hořícím letadlem v posledním tažení. Obojí už jsem viděl.“

Zmocnilo se mě nepříjemné podezření, že si zvláštní agentka Mayfieldová s výslechem kapitána Sprucka poradila líp než já. „Tohle je rámcově stejná výpověď, jakou jste poskytl Kate Mayfieldové?“

„Ano.“

„Kladla vám dobré otázky?“

Koukl na mě, jako by zrovna tahle otázka byla dost pitomá, ale zdvořile odpověděl: „Kladla.“ A rozvedl to: „Přes hodinu jsme probírali, v jakém pořadí se všechno odehrálo. Pak řekla, že se u mě ještě zastaví a že si zatím mám nechat rozležet, co jsem viděl, a zavolat jí, kdyby mě ještě něco napadlo.“

„A napadlo?“

„Ne. Den nato mě navštívili dva pánové od FBI a řekli, že druhý výslech obstarají oni a že agentka Mayfieldová přešla k dalšímu svědkovi. Očividně měla na starosti úvodní výslechy... Ve zprávách říkali, že svědků bylo šest až osm set a zhruba dvě stovky z nich že viděly světelnou stopu. Ostatní spatřili pouze explozi.“

„To jsem se taky dočetl. Takže tihleti dva... Představili se vám?“

„Ano. Nechali mi i vizitky.“ Vytáhl je z kapsy a podal mi je. Rozsvítil jsem stolní lampičku a jednu z nich si přečetl. *Liam Griffith*. Krapánek mě to zaskočilo, ale ne zase tolik. To až ta druhá. Byla to vizitka příslušníka FBI, ale stálo na ní jméno chlápka od CIA, přesně řečeno Teda Nashe. To byl ten panáček, co jsem se s ním seznámil při vyšetřování na Plum Islandu a pak

s ním spolupracoval na případě Asada Chalíla. Ted měl spoustu zlovyků, ale dva z nich mě vytáčely obzvlášť. Za prvé měl kapsu nacpanou vizitkami a odznaky všech státních orgánů, co se mu zrovna hodily do krámu nebo na ně měl prostě náladu. Za druhé stačilo, aby ho moje maličkost vytočila, což se stávalo každou chvíli, a už z něj padaly chabě kamuflované vyhrůžky smrti. Ale to se nám všechno povedlo překonat, především díky tomu, že byl Ted pod drnem.

„Můžu si ty vizitky nechat?“ požádal jsem kapitána Sprucka.

„Můžete. Slečna Mayfieldová říkála, že vám je smím předat.“

„Výborně. A její vizitku máte?“

„Ne. Tu si odnesl pan Nash.“

„Vážně? Dobře, tak o čem s vámi ti dva mluvili?“

„Měli naposlouchané nahrávky toho, co jsem říkal slečně Mayfieldové, a chtěli si se mnou všechno zase projít.“

„Dostal jste pak tu výpověď přeepsanou, abyste jim ji podepsal?“

„Ne.“

Velice neobvyklé. „Dobře, a přinesli si taky diktafon?“

„Ano. V podstatě chtěli, abych jim zopakoval, co jsem říkal den předtím.“

„A zopakoval jste to?“

„Zopakoval. Hledali rozpory mezi tím, co jsem jim řekl, a tím, co jsem už vypověděl před slečnou Mayfieldovou.“

„A našli?“

„Ne.“

„Ptali se na váš zrak?“

„Několikrát. Na dálku dodnes vidím perfektně.“

„Chtěli vědět, jestli jste si ten den dal pití nebo drogy?“

„Chtěli. Odpověděl jsem, že mě ta otázka uráží. Drogy neberu a podnapilý plachtit nechodím.“

Na odlehčení jsem prohodil: „Já piju jenom ve společnosti nebo o samotě.“

Když ten vtip po třech vteřinách pochopil, zlehka se uchechl.

„Jinými slovy, a to si prosím neberte osobně, zkoušeli vaši výpověď zpochybnit,“ šel jsem zas k věci.

„Už to tak bude. Vysvětlovali mi, že to tak musí dělat pro případ, že bych byl někdy jako svědek předvolán k soudu.“

„To měli pravdu. A jak ten výslech skončil?“

„Řekli, že se mi ozvou, a důrazně mě odrazovali od toho, abych se mezitím vyjadřoval v médiích nebo jinde na veřejnosti. S tím jsem souhlasil.“

„Viděl jste je pak ještě někdy?“

„Ano. O týden později. Přivedli si ještě třetího. Představili mi ho jako Browna a řekli, že je z Národního úřadu pro bezpečnost dopravy, ale vizitku jsem od něj nedostal.“

„A o čem byla řeč tentokrát?“

„Zas o tom samém. Strávili jsme nad mojí výpovědí další hodinu – to je dost dlouhá doba na událost, která netrvala ani dvě minuty. Tehdy mi sdělili, že podle nich mohlo k explozi dojít nešťastnou náhodou, v důsledku mechanické závady.“

„Jaké mechanické závady?“

„To neříkali a já se neptal.“

„Proč?“

„Vím, co jsem viděl.“

„Takže tvrdíte, že ta světelná stopa a následný výbuch letadla, které jste viděl, spolu souvisely.“

„Takhle jsem to nikdy neřekl. Jak bych mohl?“

„Líbí se mi, že se držíte faktů. Takže světelná stopa a výbuch letadla se sešly jen tak náhodou.“

„To by byla po čertech velká náhoda.“

„Ale vyloučit ji nemůžeme. Jak jste to s těmi třemi nakonec uzavřel?“

„Měl už jsem na ně nachystané vlastní otázky. Ptal jsem se, co ukazovaly radary, také na ostatní očitě svědky, na vojenské manévry, které ten večer probíhaly na moři –“

„Jaké vojenské manévry?“

„Bylo to ve všech médiích. Na moři je vymezená vojenská zóna W-105 o několika tisíci kilometrech čtveřech a tu noc se tam konalo vojenské cvičení.“

„Na to si vlastně vzpomínám. A odpověděli vám ti tři na něco?“

„Ne. Tvrdili, že v průběhu vyšetřování nesmějí o incidentu vůbec hovořit.“

„A odpálkovali vás aspoň mile?“

„Byli zdvořilí, ale neústupní.“ Ještě dodal: „Jen ten Nash zas tak zdvořilý nebyl. Choval se...“

„Povýšeně?“ nadhodil jsem. „Nafoukaně? Jako šmejd?“

„Tak nějak.“

To byl celý Ted. Jenom on dokázal způsobit, aby se před ním absolvent Annapolisu, bitevní pilot a válečný veterán cítil jako nedochůdce. „A jak to s vámi uzavřeli?“ zeptal jsem se kapitána Sprucka.

„Znovu mě nabádali, abych se vyvaroval veřejných projevů, a řekli, že se ozvou.“

„A ozvali se?“

„Ne.“

„Vsadím se, že kdybyste na veřejnosti něco utrousil, měl byste je na prahu co by dup.“

„Počítali s tím,“ odpověděl mi, „že v pozici důstojníka v aktivní záloze poslechnu státní orgány na slovo.“

Přikývl jsem a zeptal se ho: „Takže jste to pustil z hlavy? Přijal jste jejich vysvětlení?“

„Totiž... Předpokládal jsem, že se vyšetřování někam pohne a že zatelefonují, kdyby mě potřebovali. Očitých svědků bylo tolik... A pak se postupně lovilo to letadlo a skládalo se v Calvertonu... Myslel jsem, že už se blížíme k řešení... FBI se tady v okolí každého vyptávala, jestli neviděl někoho podezřelého, zajímali se o lidi, co tehdy večer vyplouvali z přístavů, proklepli si i pasažéry toho letadla... Všechno jsem to sledoval ve zprávách... vyšetřování bylo ohromně rozsáhlé... a tak jsem čekal. A čekám pořád.“

„Případ je uzavřený,“ informoval jsem ho. „Nikdo už se na vás obracet nebude.“

„Vaše žena se na mě obrátila,“ upozornil mě. „A vy teď taky.“

„Ne, nikdy jsme se na vás neobrátili.“

Přikývl a potom se přiznal: „Býval jsem za ty roky v pokušení Nashovi nebo Griffithovi zavolat.“

„Ted Nash je mrtvý,“ prozradil jsem mu.

Překvapilo ho to, ale nic k tomu neřekl.

„Být vámi,“ připojil jsem, „tak nevolám ani Liamu Griffithovi.“

Přikývl.

Vstal jsem. „Půjdu teď ven. Můžete se přidat nebo odejít.“

Vyšel jsem sítovými dveřmi na ochoz a zády ke dveřím zůstal stát u zábradlí. Když máte svědka na svojí straně, vždycky se vyplatí dopřát mu krátký oddech, aby si mohl utřídit, do čeho se to vlastně namočil. A já si zatím mohl utřídit, do čeho jsem se namočil já.

Kapitola sedmá

Vánek zesílil a teplota šla dolů.

Uslyšel jsem, jak se za mnou otvírají dveře. Zůstal jsem k nim zády a zeptal se kapitána Sprucka: „Myslíte, že to bylo nechutně zfušované vojenské cvičení?“

„Ne.“

„Mně tehdy přišlo, že z konspiračních teorií o tom, že se tam něco ututlalo, byla tahle ještě ještě dost přesvědčivá.“

Postavil se vedle mě a odpověděl: „Takhle zásadní přehmat by nešel zamlčet ani náhodou. Aby se ututlala špatně zamířená nebo omylem vypálená střela, na tom by musely spolupracovat stovky námořníků a letců.“

Mlčel jsem a kapitán Spruck pokračoval: „Průměrný námořník toho dost nažvaní, už když je střízlivý. Když se připije, vybreptá celému baru svoje rozkazy z velení, sílu a vybavení celé flotily, zkrátka všechno, co ví. Viděl jste někdy ten varovný plakát s heslem ‚Lehkomyslné řeči stojí životy‘?“

„Viděl. A co byste říkal, kdybych za tím hledal arabské teroristy?“

„Ani nevím, odkud ta střela přiletěla, jak mám znát rasu a náboženské přesvědčení těch, kdo ji vypálili?“

„Dobrá poznámka. A kdybych to zobecnil na nějaký spolek, co chce uškodit Spojeným státům?“

„Tak bych vám řekl, že přímo za sedm čtyři sedmičkou společnosti TWA letěla sedm čtyři sedmička společnosti El Al a že to byl zpožděný let, takže mohlo jít o původně zamýšlený cíl.“

„Opravdu? Na to si nevzpomínám.“

„Psali to ve všech novinách. Další teorie.“

„Je fakt, že teorií bylo nad hlavu.“

„Chcete popsat tu explozi?“ nabídl se kapitán Spruck.

„Chci, ale nezajímá mě tolik jako ta světelná stopa.

Na něco se vás zeptám: Ode dne, kdy jste viděl to, co jste viděl, už uplynulo pět let. Za tu dobu jste si toho hodně přečetl a vyslechl, je to tak? Přinutilo vás něco přehodnotit svoji původní výpověď? V tom smyslu, že jste se třeba zmýlil nebo že by se něco dalo vykládat jinak, jenomže vás už s původní výpovědí tak trochu pojí manželské pouto a nechce se vám ji odvolat nebo vzít zpátky, protože byste pak nevypadal zrovinka jako génius. Víte, kam mířím?“

„Vím. Nechci být za paličáka ani egoistu, pane Corey, ale vím, co jsem viděl. Neuplynulo ani šestnáct hodin a slečna Mayfieldová se na to ptala u mě v obýváku. V tu chvíli jsem ještě žádné jiné očitě svědectví neslyšel, moje vzpomínky nemělo co zabarvit.“

„Ale ve zprávách už se mluvilo o lidech, kteří zahlédli světelnou stopu.“

„Ano, ale já bezprostředně po celé události volal z mobilu na pobřežní stráž a nahlásil jim všechno, co jsem viděl, včetně světelné stopy. V tu chvíli jsem nemohl mít tušení, že nejsem jediný svědek na celém světě.“

„Dobrá poznámka.“

„Opakoval jsem ji agentům FBI, když se mě pořád ptali, jestli mé vzpomínky nejsou zabarvené pozdějším zpravodajským pokrytím. Jak mě proboha mohlo ovlivnit pozdější líčení, když jsem na pobřežní stráž volal okamžitě?“ Na důkaz dodal: „Z toho telefonátu vznikl zápis, i když mě nikdy nenechali nahlédnout, co si z něj službu konající důstojník zapsal.“

Nejspíš si zapsal „Magor“, pomyslel jsem si, ale po pozdějších telefonátech a událostech to patrně začmáral.

Kapitán Spruck pokračoval: „Pokud je mi známo, jsem navíc jedním z pouhých dvou svědků, kteří už střelu země–vzduch viděli předtím, pěkně zblízka a naživo, z očí do očí.“

Ten chlap byl dokonalost sama. Nebylo to až podezřelé? „A ten druhý, kdo už raketu předtím viděl naživo, doopravdy a zblízka, je kdo?“ zeptal jsem se ho.

„Jeden odborník na elektronické zbraňové systémy. Jeho veřejná prohlášení se shodují s tím, o čem já mluvím soukromě.“

„Znáte ho?“

„Ne. Jen jsem ta jeho prohlášení četl v médiích. Nelíbilo se mu, kam se ubírá vyšetřování, a také že se jeho výpověď nebere vážně, takže vystoupil veřejně.“

„Jak se jmenuje?“

„To vám může říct manželka. Nebo si to můžete najít.“

„Pravda.“

„Vůbec jsem to neměl zapotřebí,“ vrtěl hlavou kapitán Spruck. „Z nahlášení té světelné stopy pro mě nic nekoukalo. Mohl jsem pobřežní stráží jednoduše zavolat, že došlo k letecké havárii, a udat polohu, což jsem taky hned udělal. Potom jsem ale popsal tu světelnou stopu a službu konající důstojník se ke mně začal chovat trochu podivně. Udal jsem svoje jméno, adresu a telefonní čísla. Poděkoval mi a zavěsil. Den nato u mě v poledne zazvonila vaše manželka. Mimořádně, velice milá dáma,“ nechal se slyšet. „Jste šťastný muž.“

„Denně děkuju pánubohu.“

„Máte za co.“

„Já vím. OK, takže vám vadí, že závěrečná zpráva nepojímá vaši svědeckou výpověď úplně jako slovo boží. Máte pocit, že vám nevěřili nebo že FBI považovala vaši výpověď za mylnou, případně popletenou.“

„Sami to měli popletené,“ dopálil se. „Řeknu to bez nějakých cirátů, pane Corey. Viděl jsem střelu země-vzduch, která podle všeho zničila svůj terč, linkový Boeing 747, a i kdyby se stalo nevím co, v mém přesvědčení už mě to nezviklá a nepřinutí mě to litovat, že jsem o tom kdy vypovídal.“

„Trochu toho litovat musíte. Právě jste řekl, že jste to neměl zapotřebí.“

„Totiž... vůbec to nebylo snadné... Svou povinnost jsem splnil a klidně ji zase splním znovu, když mě zavolá.“ Pohlédl na mě: „Jestli je tenhle případ uzavřený, tak proč jste tady?“

„Jenom mám dneska volno, tak se snažím udělat radost manželce.“ Samozřejmě mi v tu chvíli už svítalo, že s oficiální verzí není zásluhou Kate Mayfieldové a kapitána Sprucka moc spokojený ani pan Corey.

„Ti ostatní, co jsem s nimi ten den plachtil, se vrátili do klubovny na grilování,“ zopakoval mi Spruck. „Bylo jich asi patnáct, dorazily i jejich polovičky a rodiny. Asi dvanáct lidí pak z trávníku za klubovnou nebo z verandy vidělo světelnou stopu, všichni současně. To nebyla žádná hromadná halucinace.“

„Víte, kapitáne, podle mě nikdo nepochybuje, že ty dvě stovky lidí nějakou světelnou stopu vážně viděly. Otázka je, co to vlastně bylo a jestli to mělo něco společného s explozí a zřícením té sedm čtyři sedmičky.“

„Vždyt jsem vám řekl, co to bylo.“

„Dobře, tak se k té světelné stopě vrátíme,“ řekl jsem. „Skončili jsme u toho, že na okamžik zmizela, je to tak?“

„Je. A odpovídá to situaci, kdy je raketa v bezprostřední blízkosti terče nacházejícího se mezi ní a pozorovatelem. Rozumíte mi?“

„Chcete říct, že střelu zakrývalo letadlo.“

„Přesně tak. Nebo raketa spálila poslední palivo a přešla na balistickou dráhu. Ale vrátil bych se o něko-

lik vteřin. Ještě než jsem viděl, jak střela změnila kurz a pak mi zmizela, jsem si znovu všiml té sedm čtyři sedmičky.“ Krátce se odmlčel. „Instinkt... Spolu se zkušenostmi a vzděláním mi říkal, že raketa směřuje ke kolizi s letadlem.“ Zhluboka se nadechl: „Abych byl upřímný, ztuhla mi krev v žilách a sevřelo se mi hrdlo.“

„Hodilo vás to zpátky nad Severní Vietnam.“

Kývl a řekl: „Ale jen na okamžik... pak jsem se znovu zaměřil na letadlo a dělil pozornost mezi ně a tu světelnou stopu. Jak jsem už říkal, světlo zmizelo a přibližně o dvě vteřiny později jsem uviděl prudký záblesk zhruba uprostřed trupu letadla, někde poblíž křidel. Vzápětí přišla mohutná exploze, která letadlo roztrhla přinejmenším na dvě části.“

„Jak byste tenhle sled událostí vysvětlil?“

Odpověděl mi: „Jestli letadlu nejdřív explodovala palivová nádrž v trupu, pak k prvnímu výbuchu došlo, když v ní zásah raketou vznítil palivové výpary. V důsledku toho pak vzplála jedna z plných nádrží v křídlech – podle vyšetřovatelů ta levá – a přišel osudový výbuch.“

„K těmhle závěrům jste dospěl okamžitě?“ zeptal jsem se.

„Ne. Nějakou dobu jsem se soustředil na rozpadající se letadlo...“ Chvíli jako by se mu nedostávalo slov, kterými by to popsal, nakonec ale navázal: „Přední část... se oddělila a téměř přímo padala do moře. Zbytek trupu tak ztratil váhu a motory dobíhaly na palivo v trubkách, takže letadlo ještě několik vteřin pokračovalo v letu a stoupalo... Pak se překotilo jako při souvratu a prudce klesalo...“

Nechal jsem uplynout několik vteřin. „Letadlo sestřelené raketou země-vzduch jste asi viděl už předtím.“

„Viděl. Sedmkrát. Ale žádné nebylo takhle velké.“

„Trochu to vámi otřásl?“

Pokýval hlavou. „Doufám, že nikdy nevidíte padající letadlo, ale jestli ano, tak už to z hlavy nedostanete.“

Přikývl jsem.

Kapitán Spruck vzhlédl k obloze: „Uslyšel jsem tu explozi třicet nebo čtyřicet sekund po tom, co jsem ji viděl.“ Znovu se obrátil na mě: „Zvuk se šíří zhruba rychlostí jednoho kilometru za tři vteřiny, takže jsem si spočítal, že se exploze odehrála něco přes deset kilometrů ode mě, měřeno přímou čarou. Skoro všichni, co tu světelnou stopu zahlédli, ji uviděli dřív, než k nim dolehl zvuk výbuchu, a ne naopak, jak se vás snaží přesvědčit oficiální závěr.“

Odvrátil jsem se od oceánu a opřel jsem se zadkem o zábradlí. Kapitán Spruck jen stál a vyhlížel na moře. Připadal mi jako námořní kapitán, který na hlídce zároveň udržuje pozornost a zároveň ho hypnotizuje temné moře a nebe. Jakoby sám k sobě podotkl: „Palivo potom hořelo na vodě, plameny ozařovaly oblohu... valil se černý a bílý kouř... Napadlo mě, že bych k vraku vyplul, ale... pro sunfish by to na otevřeném moři byl pořádný lán cesty... a kdybych se tak daleko dostal, nemohl bych se všemu tomu hořícímu palivu vyhýbat.“ Pohlédl na mě: „Věděl jsem, že to nikdo nepřežije.“

Chvíli jsem mlčel a potom se ho zeptal: „Odhadl byste, jaká raketa to byla? Pokud to vůbec byla raketa, samozřejmě. Co byste řekl, tepelně naváděná? Jaké jsou ještě?“

„Radarem naváděné a infračervené. Chtěl byste krátké školení o raketách země–vzduch?“

„Ano.“

„Tak to vám v první řadě řeknu, jaká raketa to nebyla. Nebyla to tepelně naváděná raketa odpálená z přenosného zařízení.“

„Jak to víte?“

„Tak za prvé mají moc malý dostřel na to, aby trefily terč ve výšce čtyř kilometrů. Tepelně naváděná střela by také mířila na nejnápadnější zdroj tepla, tedy na motor, a všechny čtyři motory té sedm čtyři sedmičky se našly bez větších známek poškození. Takže nám zbývá buď radarové, nebo infračervené navádění. Radar můžeme vyloučit, protože taková střela vysílá silný radarový signál a další radary by ho zachytily, zvláště ty vojenské, co se tu ten večer jen rojily. Ani pozemní radary, ani palubní radary letadel nezaznamenaly, že by se k boeingu něco blížilo. Řízení letového provozu v Bostonu zaregistrovalo jistou anomálii, ale jenom při jedné otáčce antény, svedlo se to na závadu. Také ale mohli skutečně zaregistrovat infračervenou střelu, která díky svým malým rozměrům a vysoké rychlosti byla pro radary téměř neviditelná. Jinými slovy můžeme mít co do činění s exemplářem infračerveně naváděné rakety země-vzduch, odpáleným z lodi či letadla, spíše však z lodi.“

Zamyslel jsem se nad tím a zeptal jsem se: „Kdo tyhle rakety má a jak se k nim dá dostat?“

„Tak pokročilé rakety země-vzduch vyrábí jenom Spojené státy, Rusko, Anglie a Francie. Zatímco přenosných tepelně naváděných raket nejspíš na černém trhu najdete stovky, o infračerveně naváděných raketách s dlouhým dostřelem se vede přísná evidence a nikdo ze zahraničí je nemůže koupit ani dostat darem. Ruský evidenční systém ale má svoje mouchy, takže se mohlo stát, že se jedna z raket za správnou sumu dostala do špatných rukou.“

Utřídil jsem si jeho úvod do raketové problematiky v hlavě a zeptal jsem se: „Lidem od FBI jste se o něčem z toho zmiňoval?“

„Ne. Tehdy jsem ještě nic z toho nevěděl. Moje zkušenost s raketami země-vzduch se omezovala na staré sovětské typy SA-2 a SA-6, kterými po mně pálili

Severovietnamci.“ Pak dodal: „Nebyly zase tak přesné, proto jsem pořád tady.“

„Takže víc jste se o infračerveně naváděných střelách dozvěděl až... kdy?“

„Později. Nepodléhají utajení. Jane o nich hodně píše.“

„Jaká Jane?“

„Myslím to nakladatelství, co vydává knihy o zbraních z celého světa. Znáte to, *Nakladatelství Jane uvádí: Bojové lodě* nebo *Letecká výzbroj* a tak dál. Mají i knihu o raketách.“

„Aha, Jane. Už vím. Ale co na tom vašem výkladu nesedí? Co na něm nesedí tak moc, že spadl pod stůl?“

„To mi musíte říct vy, pane Corey.“

„Dobře, povím vám, co už víte, stejně jako každý, kdo o tom něco četl. Za prvé se ani na jednom kusu vylovených trosk nenašly zbytky výbušnin. Za druhé nebyl ani kov, ani sedadla, ani lidé jaksi... potrhání tak, aby to ukazovalo na výbuch raketové hlavice. Za třetí, a to je nejpřesvědčivější argument, nenašli potápěči ani bagrování mořského dna jediný kus rakety. Kdyby se jim to podařilo, nestáli bychom tady.“

„To je pravda.“

„Takže kolem dvou stovek lidí, včetně vás, kapitáne, vidělo červenou světelnou stopu, ale na troskách ani na místě dopadu nebylo po raketě ani památky. Co to má znamenat?“

Chvíli na mě hleděl, než se usmál a řekl: „Vaše žena mi říkala, že si vždycky musíte udělat vlastní názor. Že jste cynik, co si nenechá nic namluvit, a že všechno, co vám kdo řekne, berete s rezervou, dokud si to nepotvrdíte vlastními úvahami.“

„Ona je zlatíčko. Takže po mně chcete, abych sám zkusil vysvětlit, proč se nenašla ani stopa po výbušnině a ani kousek rakety?“

„Ano. Ale nesmíte to vysvětlit tak, že žádná raketa nebyla.“

„OK...“ Na pár chvil jsem se zamyslel a potom zkusil: „Třeba se raketa při explozi vypařila.“

Zavrtěl hlavou: „Probůh, vždyť tu explozi vydržely i textilie. Našlo se devadesát procent boeingu a skoro všech dvě stě třicet těl. Rakety se nevypařují. Rozletí se na stovky větších i menších kusů a odborník u každého z nich pozná, z čeho pochází. A silné výbušniny, jak jste sám právě řekl, zanechávají zřetelné stopy.“

„Pravda. Koukněte, nemohl to být zásah laserem? Nějakými jakoby paprsky smrti?“

„To není takový nesmysl, jak se vám možná zdá. Ale nebylo to tak. Laserový nebo plazmový paprsek je téměř okamžitě pryč a nezanechává kouřovou stopu.“

Nespouštěl ze mě oči a mně došlo, že míč je pořád na mojí straně kurtu. Krátce jsem se zamyslel a navrhl: „Totiž... třeba ta raketa nevybuchla. Třeba letadlo prorazila a letěla dál, jinam, než se pak hledaly trosky. Palivo v nádrži explodovalo silou nárazu. Co myslíte?“

„Myslím, že jste na něco kápl, pane Corey. Popisujete takzvaný kinetický projektil. To máte jako kulku nebo šíp, co prorazí překážku s takovou silou, že jednoduše pokračují v letu. Žádná výbušná hlavice. Jen kinetická energie a brzdící síly, které proběhnou vším, co se postaví do cesty. Na sestřelení letadla by stačilo zasáhnout něco důležitého, bez čeho by se neudrželo ve vzduchu.“

„Není v letadlech takhle důležité úplně všechno?“

„Není. Bývá lepší, když v letadle není žádná díra, ale občas to jde i s ní.“

„Fakticky? Takže kdyby kinetický projektil poškodil palivovou nádrž –“

„Samozřejmě by začalo téct palivo a dostalo se do míst, kam nepatří. To by samo o sobě nemuselo vést